TÜSTAV
Ahmet EKEN
Kolleksiyonu

HALKIN KURTULUŞU

6

8 MART 1976/250 KRŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

● Halk Düşmanı MC İktidarı Oylama ve Soruşturmalarla Parlamentoda Değil, Aktif Kitle Eylemleriyle, Ona Karşı Bütün Güçlerin Seferber Edilmesiyle Yıkılacaktır

KAHROLSUN, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN MEMURLARIN, GENÇLİĞİN, BÜTÜN HALKIN DÜŞMANI MC İKTİDARI

HALKIN GERÇEK KURTULUŞU, YENİ BİR BURJUVA HÜKÜMETİ İLE DEĞİL, DEMOKRATİK HALK İKTİDARI İLE SAĞLANACAKTIR.

MC İKTİDARI FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN ADIM ADIM GERÇEKLEŞTİRİLMESİNİN BİR ARACIDIR.

Hakim sınıfların ve onların en gerici, en kanlı kesimlerinin halka karşı giriştikleri saldırı her geçen gün artıyor ve sistemleşiyor. Halk düşmanı MC iktidarı işte bunun aracı olarak hizmet görüyor. Hakim sınıflar, içinde bulunulan buhranın yüklerini kitlelerin sırtına vurabilmek ve siyasi buhranı geçici bir zaman için de olsa, kısmen de olsa çözebilmek için; ilk önce yükselen halk hareketini bastırmanın, halkın önderlerini ortadan kaldırmanın ve devrimci halk basınını susturmanın uygulaması içindedirler.

Yürüttüğü kanlı baskıların, terörün ve katliamların yanı sıra, MC iktidarı tarafından yeni faşist kanunlar hazırlanıyor. Ordu ve polisin yanında, sivil faşist güçler daha aktif ve sistemli bir hale getirilmeye çalışılıyor. Faşistler sendikalarda, fabrikalarda, köylülük içinde saldırılarını ilerletmek ve mevzilerini genişletmek için harekete geçiyorlar. MC iktidarı, yeniden açılmaya başlayan üniversiteleri tekrar kapatmak, devrimci öğrenci gençliğin eylemini susturmak için yeni hazırlıklar yapıyor.

Devlet kurumlarının sistemli bir şekilde 12 Mart döneminde başlayan faşistleştirilmesi, MC hükümeti eliyle daha da hızlı bir şekilde sürdürülüyor. MC faşistleri, idari memur ve yetkilileri faşist yetkilerle donatmanın hazırlıklarını yapıyorlar.

Hakim sınıfların en gerici kesimleri, halk düşmanı MC iktidarı yoluyla, hem hakim sınıfların kendi içindeki ve hem de geniş halk kitleleriyle hakim sınıflar arasındaki hesaplaşmayı ve boğazlaşmayı kendi üstünlükleriyle sonuçlandırmak, faşist saldırıyı derinleştirmek ve faşist diktatörlüğü adım adım gerçekleştirmek yolunda yürüyorlar.

MC İKTİDARI, EKONOMİK BUHRANIN YÜKLERİNİ HALKIN SIRTINA VURMANIN, HALKIN CEBİNDEKİ SON KURUŞLARI DA ÇALMANIN BİR ARACIDIR.

Halk düşmanı MC hükümetinin 1976 bütçesi halkımıza işsizlik, pahalılık ve yoksulluktan başka bir şey getirmiyor. 1976 bütçesi, ekonomik buhranın yüklerini bütünüyle yoksul halkın işçilerin, köylülerin, memurların, küçük esnaf ve zanaatkarların sırtına yüklemek için hazırlandı.

Bu yıl ülkemizde çalışabilir durumda olan her beş kişiden biri işsiz kalacak. Bu en azından her beş aileden birinin ya tamamen aç kalması, ya da yarı aç yarı tok yaşaması demektir. MC iktidarının bütçesi vergi gelirlerinin % 34 oranında arttırılması adı altında buhranın bütün yükünü emekçi halka yüklüyor. Çünkü vergilerin % 65'ini emekçi halk ödüyor. Üstelik MC iktidarı halkın ekmek parasını her gün biraz daha fazla keserken, hakim sınıfların çeşitli kesimlerine vergi iadesi adıyla 1,5 milyar lira dağıttı. Yeni zamlar ve hayat pahalılığı sırada bekliyor. Emperyalist kuruluşların ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcülerinin çıkış yolu olarak gösterdikleri devalüasyon çok yakın bir tarihte MC iktidarı tarafından gerçekleştirilecek. Böylece halkın kenarda köşede kalmış üç beş kuruşu, cebindeki parası, aldığı ücret veya maaş da durduğu yerde küçülecek ve esasda emperyalistlerin ve işbirlikçi tekelci burjuvaların kasasına akacak.

MC iktidarı işte bu bütçenin hazırlayıcısı ve uygulayıcısıdır. O, halkı yoksulluğa, işsizliğe ve pahalılığa mahkum etmenin bir aracıdır Halkı hakim sınıflar a-

De.sa.6'da

Devrimciler ve Yurtseverler Yapılan İnsanlık Dışı İşkencelere Rağmen Boyun Eğmeyecekler

Yakalanan yurtseverlere ve devrimcilere insanlık dışı işkenceler yapılmaktadır: El tırnakları sökülen ve elektrik işkencesi yapılan Mehmet Sümer ..

MC iktidarının halkımızın gelişen mücadelesini bastırabilmek, devrimcileri ve yurtseverleri yokedip, yıldırabilmek amacıyla uyguladığı katliam ve işkencelere hergün yeni örnekler eklenmektedir. 12 Mart döneminde olduğu gibi çelik yelekli idam mangaları kurulmakta, devrimcilere ve yurtseverlere falaka, elektrik verme, tırnak sökme v.b yöntemlerle işkence yapılmaktadır. İçişleri Bakanı'ysa "işkence yapılmıyor" gibi sözlerle yalan söyleyip, gerçekleri saklama çabasındadır.

Kamuoyunu yanıltmak, yapılan baskı ve zulmü meşrulaştırmak için "gizli örgütlerin açığa çıkarıldığından", "anarşistlerin hazırlandıkları eylemlerle ilgili belgelerin bulunulduğundan" söz edilmektedir. Ama bu belgelerin ve bilgilerin ne olduğu kamuoyuna açıklanmamaktadır. Yakalanan devrimcilere ve yurtseverlere, polisin istediği gibi ifade vermeleri için işkence yapılmaktadır. Yapılan insanlık dışı işkencelere rağmen boyun eğmeyen devrimciler ve yurtseverler bu oyunları bozacaklardır.

Şurası unutulmasın ki, baskı ve zulüm halkımızın mücadelesini durduramıyacaktır.

İşkenceden geçirilip tutuklanan yurtseverlerden Hasan Tosun'un mektubunu kısaltarak yayınlıyoruz:

Halkın Kurtuluşu Gazetesine

13.2.1976 Cuma günü Kartal Gülsuyun'daki evime gitmek üzereyken, gece saat 24.00 sularında Kadıköy İskelesi'nde sivil polisler tarafından yakalandım.

Bir anda iki taraftan kollarıma giren iki sivil polise ben daha "ne oluyor" diyemeden öte tarafta beklemekte olan 8-10 tane sivil polisin bir kısmı tekme tokat ağzımı, burnumu kan revan içinde bırakırlarken, diğer taraftan da diğerleri bana çevirdikleri tabancalarla kafama gözüme vurarak beni ilerde bekleyen mavi bir ford minibüse doğru sürüklüyorlardı.

Benimle beraber minübüse doluşan sivil giyimli, çelik yelekli ve tomson silahlı polisler beni Fikirtepe'deki bir eve götürdüler. Ev Fikirtepe'nin ana caddesi üzerindeki bir sokakta idi. Bu sokakta, daha sonra Gayrettepe'deki 1. Şube'de mesleğinin şöför ve isminin Dursun Koçyiğit olduğunu öğrendiğim 25 yaşlarında birinin evine gittik. Evi saran polisler, 20 dakika sonra Dursun Koçyiğiti alıp polislerin bindiği minübüsün yanına getirdiler. Beni Dursun Koçyiğit'e göstererek; "bunu tanıyormusun?" diye sordular. Dursun Koçyiğit; "tanımıyorum" demesine rağmen minibüse bindirerek benimle beraber Haydarpaşa Numune Hastanesine götürdüler. Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne bizi götürmelerinin sebebini sonradan anladım. Sebep; kendi aralarında birbirini yaralayan polislerden yaralı olanı o anda hastahanede idi. Demek ki, şayet yaralı polis ölseydi, bizim için "Anarşistler Bir Polisi Öldürdüler" diyerek sansasyon yaratıp yeni bir provakasyon tezgahlayacaklardı. Şimdilik böyle bir şey olmadı.

Daha sonra bizi Gayrettepe'deki 1. Şube'ye götüren polisler yoldaki dövülmemi az bulmuş olacaklar ki, beni ve Dursun Koçyiğit'i sabaha kadar fasılasız dövdüler. Daha doğrusu falakaya yatırmak, kafamı duvarlara vurmak, ellerime sopalarla vurmak, elektrik şoku uygulamak, v.s. gibi çeşitli maddi ve manevi işkenceler ettiler.

Benimle beraber işkence edilen Dursun Koçyiğit'i ertesi gün sorgu için hücreden alıp götürdüler. Bir daha hücreye geri getirilmeyen Dursun Koçyiğit'in hayatından endişe ediyorum.

De.sa.6'da

● "Hududa Yakın Olan Köylerde Köylüler Kendi Topraklarında Kendi Hayvanlarını Otlatamıyorlar. Bu Köylerde Gece Işık Yakmak, Misafir Kabul Etmek Yasaktır"

Milli Zulme Karşı Çıkmak Her İki Halkın da Çıkarınadır

Çeşitli bahanelerle düzenlenen katliamlarda ayyuka çıkan milli zulüm, bu gün doğudaki halkın günlük yaşantısının bir parçası haline gelmiştir. Ezilen ulusu boyunduruk altında tutmaktan başka bir şey düşünmeyen Türk hakim sınıfları için; Doğulu hele Kürt olmak başlı başına bir suçtur.

Gün geçmiyor ki, bir çok Kürt emekçisi "sınır çatışmalarında" öldürülmesin, yapılan köy baskınlarında binlerce köylü sırf Kürt veya doğulu oldukları için her türlü baskı ve zulme maruz kalmasın. Doğulu halkın yeri yurdu askeri komando ve MİT teşkilatının tatbikat sahası haline getirilmesin. Kısacası bu gün ülkemizde doğan her Kürt bebesi aslında, sömürü, zulüm ve yeni yeni katliamlara gözünü açmaktadır.

Türk hakim sınıfları ezilen ulusu boyunduruk altında tutabilmek için; bir yandan halklar arasındaki birlik ve kardeşliği bölmeye çalışmakta, öte yandan da her türlü zorbalığı fiilen uygulamaktadırlar.

Hakim sınıfların bu zorbalıkta dayandıkları başlıca güç ordudur.

Çoğu batıdan gelme erlere, milyonlarca doğulu ve Kürt emekçisi "milli menfaatlar uğruna" ezilmesi gereken insanlar olarak tanıtılmakta, subaylarından her gün dayak yiyen, hakaret gören erler, militarist ve şoven propagandalarla doğudaki halkın üzerine kışkırtılmaktadırlar. Erlerin karşısına gerçek düşmanlarının yerine doğrudan doğruya doğudaki halk çıkartılmaktadır.

Oysa, ister er olsun ister sivil, ister Kürt olsun ister Türk, bütün emekçilerin ortak düşmanı işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının gerici diktatörlüğüdür. Bu nedenle;

- HALKLARIN BİRLİK VE KARDEŞLİĞİ İÇİN MİLLİ ZULÜM VE BASKIYA KARŞI ÇIKALIM.
- HALKLARIN BİRLİĞİ İÇİN IRKÇI, MİLİTARİST, ŞOVEN PROPAGANDALARI BOZGUNA UĞRATALIM.
- MİLLİ ZULMÜ EN GENİŞ BİÇİMDE TEŞHİR VE MAHKUM EDELİM.

Bu amaçla Doğu sınırından gelen aşağıdaki mektubu aynen yayınlıyoruz:

HALKIN KURTULUŞU OKUYUCULARINA

Ben askerliğimi Mardin'in hudut boylarında jandarma olarak yaptım. Orada, sınırdan içeriye doğru iki kilometre mesafe içinde kalan kısım T.B.M.M.'ince "daimi emniyet bölgesi" ilan edilmiş olduğundan, bu bölgede yaşayan insanların ömürleri boyunca hapis hayatı yaşadıklarını gördüm.

Bu bölgedeki köylülerin ellerindeki birer parça toprak, mayınlı saha yapmak için 1957 yılında ellerinden alınmış. Mayınlı sahanın genişliği 500 metredir. Ama mayınlı sahanın bitiminden itibaren bir 500 metrelik mesafenin içine de kendi toprakları olmasına rağmen sokulmazlar. Sebep, "hududun emniyeti"dir. Kendi toprağında kendi hayvanlarını otlatamaz bu köylüler. Hududa yakın olan köylerde gece ışık yakmak yasaktır. Misafir kabul edemezler. Zira, gecenin her saatinde jandarmalar köye baskın yapıp evleri her an arayabilmekte ve bir yabancıya rastladıklarında bütün köyü dayaktan geçirebilmektedirler.

Biz askerlere ise, "bu ...mına goduğumun Kürtlerine iyilik yaramaz. Sen ona acırsan, o fırsatını buldu mu, seni şapkanın kokartından vurur. Burası hudut, ha bir köpek ölmüş, ha bir Kürt ne olacak. Tutar bacağından atarsın mayınlı sahaya demektedirler. Ve sürekli olarak bizi, vurmazsak vururuluz psikolojisinde tutmaktadırlar. Ayrıca biz askerler için de bir işkence yeridir hudut. Güneş batınca, hudut boyunca diziliriz aralıklarla. Ancak sabah güneş doğunca, karakola gelip yatarız. Her türlü hava şartlarında devam eder, 13-14 saatlik nöbet. Sebebini de hep bu Kürtlerin yüzünden diye biliriz. Komutanlar öyle öğretirler çünkü.

Apayrı bir dünyadır sanki hudut boyları. Oradaki vatandaşların günlük yaşantısı olmuş zulüm. Herşeye boyun bükuyor olmuş vatandaş. Onlar da biliyorlar hiç bir hükümetin kendilerini insan yerine koy-

De.sa.6'da

Halk Düşmanları: HALKIN KURTULUŞUNU ENGELLEYEMEYECEKSİNİZ!

Emekçi halkımızın baş düşmanı yerli gericiler, HALKIN KURTULUŞU'na karşı saldırılarını her gün daha da arttırıyorlar.

Gazetemizin 3. sayısını Gaziantep'te şehir merkezinde satan arkadaşlarımızdan dördü, 19 Şubat günü polis tarafından gözaltına alındı. 145 tane HALKIN KURTULUŞU gazetesine el kondu.

Dağıtımcı arkadaşlardan Ahmet Kınacılar'ın polislere toplatma kararını sorması üzerine başlayan tartışmaya halk da katılınca, polisler telaşa düşerek aceleyle dağıtımcı arkadaşlarımızı 25 metre ileride ki Emniyet Müdürlüğüne götürdüler.

Emniyet Müdürlüğündeki olaylar yerli gericilerin ve onların koruyucuları polislerin halkın gücünden nasıl korktuklarını açıkça ortaya koyuyor. Emniyete adım atar atmaz da polisler: "Halkı galeyana getirip üzerimize saldırtacaktınız değil mi" diyerek dağıtımcı arkadaşları tekme tokat dövmeye başlamışlar, dağıtımcı arkadaşlardan Ahmet Kınacılar, ayağında meydana gelen yaralar yüzünden yürüyemez hale gelmiştir.

Gaziantep halkının devrimci potansiyelini hesaba katan emperyalizmin yerli işbirlikçileri ve onların uşaklığını yapanlar, dört arkadaşımızı kısa bir süre içinde serbest bırakmışlardır.

Gericilerin, HALKIN KURTULUŞU'nun emekçi yığınlarına ve yurtsever halkımıza ulaşmasını engelleme çabalarını boşa çıkaracağız.

HALKIN KURTULUŞU

"HALKIN SESİ" DERGİSİNE YAPILAN BASKILAR DURDURULMALIDIR

Halkın sesi dergisinin basıldığı matbaa ve dergi bürosu 26 Şubat 1976 günü polis tarafından basılmış, derginin büro sorumlusu Macit Çopur ve matbaa işçisi Ömer Parlar o sırada uğraşmakta oldukları baskı işinin başından alınarak 1. Şubeye götürülmüşlerdir. Daha sonra çıkarıldıkları mahkemenin serbest bırakma kararına rağmen, duruşmadan çıktıktan sonra polis tarafından bilinmeyen bir yere götürülmüşlerdir. Şu ana kadar kendilerinden başka haber alınamamıştır. Matbada karakol kuran polisler derginin basımını engellemeye çalışmışlardır.

Bu son saldırı da; derginin, Amerikan uçak şirketinden 13 milyon rüşvet alan "yetkili merci" yi halkımıza açıklayan ve kapağında Emin Alpkaya ile İtalyan Uçak Şirketi Tem

De.sa.6'da

● İŞVEREN GREV İLANINI İŞYERİNE ASMAK İSTEMEDİ

Unilever İşyerlerinde Türkiye'de İlk Defa Grev Yapılacak

Unilever Firması Dünyada Greve Karşı Olan Bir Firma Olarak Biliniyor

Dünyanın önde gelen uluslararası tekellerinden olan, ülkemizde sana ve vita yağlarıyla birlikte birçok mal üreten Unilever'e bağlı işyerlerinde Nakliyat-İş sendikasınca grev kararı alınmıştır. Hollanda'lı ve İngiliz kapitalistlerin ortak olduğu Unilever, gıda sanayiinde dünyanın en büyük tekellerinden biridir. Yetmiş kadar ülkeye yayılmış 500 den fazla fabrikaya sahiptir. Türkiye'deki fabrikayı 1952 yılında İş Bankası ile ortak olarak 5 milyon TL.sı sermaye ile kurmuştur. Yalnız 1954 ile 1959 yılları arasında 86 milyon lira kâr etmiştir.

G.A.BAKER Ltd. Şti. ile LEVER BROTHERS Ltd. Şti. işyerlerinde alınan grev kararı ile ilgili olarak Nakliyat-İş sendikası yaptığı açıklamada:

"Unilever ile Erdem Nakliyat ve Ticaret Firması arasındaki taşıma sözleşmesi dolayısıyla anılan işyerlerinde sendikamız üyesi işçiler çalışmaktadır. Bu işyerlerinde Türkiye Gıda Sanayii İşçileri Sendikası, Gıda-İş, tarafından yapılan toplu iş sözleşmesi yürürlükte dir. Ancak Unilever işvereni toncu tabir edilen yükleme ve boşaltma işçilerine bu sözleşmeyi uygulamamaktadır. Taşaron durumundaki Erdem nakliyatla sözleşme yaparak bu işçileri çok kötü şartlarda ve düşük ücretle çalıştırmaktadır. İşveren, işçileri sendikamıza üye olunca sigortaya alel acele yeni kaydettirdi. Unilever her üye işçi için Erdem Nakliyat'a 180.00 TL. ödüyor. Erdem Nakliyat ise her işçiye günde 80,00 TL. ödüyor. Erdem Nakliyat böylece her işçi için günde 100 TL.yı cebe indiriyor. Unilever'de çalışıp Gıda-İş'in sözleşmesinden yararlanan her işçiye işveren günde ortalama 280.00 TL. ödüyor. Böylece her işçinin sırtından 100.00 TL'da Unilever işvereninin kasasına girmiş oluyor.

İşverenle yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca sendikamız 26 Şubat tarihinde grev kararı aldı ve işverene duyurdu.

Üyemiz işçileri şimdiye kadar yasal hakla-

De.sa.6'da

Çin'de İki Sınıf, İki Yol, İki Çizgi Arasında Mücadele :

KÜLTÜR DEVRİMİ

-II-

1949 Çin devriminin devamı olan Büyük Proleter Kültür Devrimi, ülkede proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması için sosyalizm şartlarında yürütülen, yığınların eylemine dayanan bir siyasi devrimdir.

Uzun süreli bir halk savaşına dayanan Çin devrimi, 1949 yılında Çin Halk Cumhuriyetinin kurulmasıyla sonuçlandı Bu tarih, Çin'in kendi şartlarından doğan proletaryanın önderliğindeki demokratik devrimin bitimini, ara verilmeksizin geçilen sosyalist devrim aşamasının başlangıcını ifade ediyordu. Baş çelişki proletarya ile burjuvazi arasındaydı. Proletarya elinde bulundurduğu iktidara dayanarak bu çelişkiyi kendi lehine çözüme ulaştırmak göreviyle karşı karşıyaydı.

Üretim araçlarının sosyalist dönüşümünün esas olarak tamamlandığı 1956'larda Çin'deki baş çelişmenin ne olduğu; sınıfların, sınıf çelişmelerinin ve mücadelelerinin varolup olmadığı meseleleri tartışılıyordu. Bu tartışmalar parti içindeki revizyonistlerin yavaş yavaş su yüzüne çıkmasına yolaçıyordu. Liu Şao Çi ve dalkavukları proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin çözümlendiğini, sosyalizmin kapitalizme karşı kesin zafer kazandığını öne sürerek sınıf mücadelesini gözardı etmeye çalışıyorlardı. Üretime önem verilmesi paravanası arkasına sığınarak burjuva dünya görüşüne, revizyonist ideolojiye karşı mücadeleyi bir yana bırakıyorlardı. Serbest pazarın ve özel toprak mülkiyetinin genişletilmesini, kârın ve işletmelerin teşvik edilmesini öne sürerek kapitalizmi geri getirme çabasındaydılar. Dünya devrimci hareketine yapılan yardım ve desteğin azaltılmasından yanaydılar.

Mao Zedung, 1957'de "Halk içindeki çelişkilerin doğru olarak ele alınması üzerine" adı altında yayınlanan bir makalesinde ülke içindeki ve Sovyetler Birliğindeki Kruşçef şebekesini hedef alıyordu. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf kavgasının devam ettiğini, sosyalist dönüşümün tamamlanmasının, bunu sona erdirdiği anlamına gelmediğini; hatta zaman zaman proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin şiddetlenmesinin kaçınılmaz olduğuna değiniyordu. Çinde kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazandığının daha belli olmadığını söylüyordu.

"İSYAN HAKLIDIR"

1957'lerden sonra Çin'de revizyonistlerin burjuvazinin politika ve ideoloji alanındaki saldırıları arttı. Zamanla radyo, basın üzerindeki etkileri önemli ölçüle re vardı, bunları geriye dönüşe araç olarak kullanıyorlardı. Halkın aklını çelmeye, düşüncelerini bulandırmaya çalışıyorlardı. Burjuvazinin ve feodal sömürücü sınıfların eski fikirlerini, kültürünü, gelenek ve alışkanlıklarını canlandırmaya çalışıyorlardı. Bazı teşebbüsleri adım adım ele geçiriyorlardı.

Mao Zedung, kapitalist yolu tutan parti yetkililerine karşı "İsyan haklıdır." diye tebliğ yayınlıyordu. Proletaryanın öncü müfrezesi içinde proletarya ile burjuvazi kapitalist yolla - sosyalist yolun mücadelesi sürüyordu. Sınıflar ortadan kalkıncaya kadar da sürecekti.

Başkan Mao, 1962 Eylülünde partiye, ordu ve bütün milliyetlerden halk yığınlarına "Sınıf mücadelesini asla akıldan çıkarmayın" çağrısında bulundu. Burjuva ajanlarının parti ve devlet mekanizmasında gaspettikleri mevkilere dayanarak yaptıkları hazırlıklara ve çevirdikleri dolaplara işaret ederek, "Bir siyasi iktidarı devirmek için herşeyden önce daima kamuoyu hazırlamak ve ideolojik alanda çalışmak gerekir. Bu, devrimci sınıf için olduğu kadar karşı-devrimci sınıf için de zorunludur." diyordu.

Liu Şao Çi ve diğer revizyonist dönekler halkın hizmetindeki Pekin operası, Balesi ve Senfonik müzik gibi alanları ele geçirmişlerdi. Başkan Mao'nun eşi Çiang Çing'in ve diğer devrimcilerin eserleri revizyonistlerin eleştirisine uğruyordu. Pekin Belediye Başkanının koruyuculuğu altındaki Vu Han adlı bir dönek geçmişteki bir olaya dayanarak "Hai Çui-nin Daireden Atılışı" oyununu yazıyor ve Mao'ya iftira yağdırıyordu.

Mao 1965 Ekiminde bu oyunun eleştirisini başlattı. Kültür devrimini açıktan başlatan, bu oyunun eleştirilmesiyle ilgili bir propoganda broşürünü Pekin'deki parti basınında yayınlatmadı. Ancak Sanghay'da broşür halinde bastırabildi.

Revizyonistler, eğitim, sanat, edebiyat gibi alanları değil, partinin önemli mevkilerini de elde tutmaya devam ediyorlardı. En yüksek parti yetkilisi revizyonist elebaşı Liu Şao Çi döneğiydi. Pekin Belediye Başkanı Peng Çen, Parti propoganda bölümü Başkanı Lu Ding Yi onun en büyük yardımcılarıydı. Sosyalizmin geleceği için en büyük tehlike bunlardan geliyordu.

Mao, parti kadrolarını aydınlatan, onlara revizyonist elebaşı Liu Şao Çi'yi hedef olarak gösteren bir sirküleri 16 Mayısta Merkez komitesi adına hazırladı ve yayınladı. Bu sirkülerde Mao, "Yanıbaşımızda barınan Kruşçef gibiler" den bahsediyordu.

Afişler kültür devriminde revizyonistlere karşı mücadelede halk yığınlarının önemli bir silahıydı. Mao, 2 Haziran 1966'da Pekin Üniversitesi Müdürü Lu Pin'i hedef alan, iktidarı ele geçirme sorununu ortaya atan devrimci bir afişi yayınlattı. Mao'nun talimatı ve ülke çapında yayınlanan afişler Liu Şao Çi'yi telaşa düşürdü. Parti içi meselelerin kamuoyunda tartışılmasının yanlış olduğu gerekçesiyle kültür devrimini bastırmaya kalkıştı. Mao Pekin'de yokken, onun ismine sahip çıkan Liu Şao Çi iktidara hakim olabiliyor.

"KARARGAHI BOMBALAYIN"

Pekin'de kültür devrimi kısmen bastırılmıştı. Mao bunun üzerine Merkez Komitesini topladı ve "Büyük Proleter Kültür Devrimine İlişkin Kararı" ilan etti. Ve kendi afişini astı: "Karargahı Bombalayın".

Mao bu afişle halk yığınlarına parti içinde üstlenen burjuva ajanlarını, en başta da Liu Şao Çi'yi gösteriyordu. Bu hainlerin içyüzü açığa çıkarılmadan, bunlar yenilgiye uğratılmadan Kültür devrimi başarıya ulaştırılamazdı.

Kültür devrimi bütün ülkeyi kapladı. Kızıl muhafızlar eski fikir, kültür, gelenek ve alışkanlıklara karşı geniş bir kampanya açarak, proletaryanın devrimci ideolojisini, kültürünü sınıf mücadelesinden doğan kendi gelenek ve alışkanlıklarını pekiştirme, yaygınlaştırma mücadelesine giriştiler. Sosyalist ekonominin geliştirilmesi, onun halkın hizmetine girebilmesi için sosyalist ideolijiyi güçlendiren eğitim, sanat, edebiyat sıkı bir eleştiri süzgecinden geçiriliyordu.

Partideki, devletin birçok birimindeki revizyonistleri temizlemek, onların etkinliğini kırmak; partinin azletmesiyle ve kısa zamanda mümkün olmuyordu. Ancak halk yığınlarının aşağıdan yukarıya eylemiyle uzun sürede başarı kazanabilirdi. Bu yüzden kültür devriminde işçiler, köylüler, askerler ve bütün devrimci militanlar harekete geçirilmişti. Kültür devriminin ateşi halk yığınlarının ruhuna kadar nüfuz etti. Onları sınıf mücadelesinin potasında çelikleştirdi.

Kültür devrimi süresince revizyonist ajanlar teşhir edildi, eleştirildi. Uzun zamandır süren sosyalist eğitim hareketi halkın katıldığı geniş tartışma kampanyalarına dönüştü. Duvar gazeteleri, afişler önemli bir mücadele aracı olarak kullanıldı. Halk içinde revizyonizmin etkisi altında kalanlara karşı zor ve baskı kullanılmadı; bunların kazanılması ikna ve eğitime dayandırıldı.

Büyük Proleter Kültür Devrimi, partinin önderliği altında kültür devrimi gruplarını, komitelerini ve kongrelerini ortaya çıkardı. Bunlar parti ile kitleler arasında köprü vazifesi görüyordu. Bu iktidar organları sınıf mücadelesinde sürekli kullanılmalıydı. Bunun için fabrikalarda, madenlerde, köylerde, okullarda yaygınlaştırıldı.

İKTİDAR SADECE ÖRGÜTSEL OLARAK DEĞİL, POLİTİK VE İDEOLOJİK OLARAK DA ELE GEÇİRİLMELİDİR.

1967 Ocağından Nisanına kadar süren iktidarı ele geçirme ve geçici bir hükümet kurmanın ilk evresi "Çin'in Kurşçef'i Liu Şao Çi" nin eleştirisiyle başladı. Kısa bir süre sonra Şanghay'daki mücadele şiddete dönüştü. Temmuz ve Ağustos'ta yumruk yumruğa başlayan kavgalar, silahlı çatışma halini aldı. Eylüle kadar bütün şiddetiyle süren sınıf mücadelesi proletaryanın galip çıktığını gösteriyordu. Mao Eylülde Büyük İttifak çağrısında bulundu.

İktidar sadece örgütsel olarak değil, politik ve ideolojik olarak da ele geçirildi. Halk yığınlarının etkin bir biçimde devlet işlerine katılması sağlandı. 1 Ekim 1967'den itibaren "Kişisel çıkarlarla mücadele edelim ve revizyonizmi kafamızdan silelim" sloganı pratiğe geçirilerek kültür devrimi derinleştirildi. Ekonomi, politika, tarih, felsefe, sanat, edebiyat ve tabii bilimlerde gerici görüşlere karşı yürütülen mücadele sistemleştirildi.

Mao Zedung zaferin kazanılmasından sonra şöyle dedi: "Büyük zafer kazandık! Fakat devrilen sınıf yine mücadele edecektir. Bu kimseler hala çevremizdedir ve bu sınıflar hala mevcuttur. Onun için nihai zaferden sözedemeyiz. Uyanıklığımızı kaybetmemeliyiz. Leninist görüşe göre, Sosyalizmin bir ülkenin nihai zafere ulaşması, sadece o ülkenin proletaryasının ve geniş halk kitlelerinin çabalarına değil aynı zamanda bütün insanlığı kurtaracak olan dünya devriminin zaferi kazanmasına ve bütün dünyada insanın insan tarafından sömürülmesi sisteminin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Onun için, ülkemizde devrimin nihai zaferinden düşüncesizce sözetmek yanlıştır. Leninizme aykırıdır ve gerçeğe de uygun değildir."

Mao Zedung bunları Leninizmden aldığı ilhama, ülkedeki durumun gözden geçirilmesine objektif tahlillere dayanarak söylüyordu:

Çin'de sınıf mücadelesi 1970'lere doğru tekrar şiddetlendi. Kültür devrimi sırasında kendini gizleyen, Mao'yu ağzından düşürmeyerek sinsice faaliyetlerini sürdüren Lin Biao 1971 Martında Hükümet Darbesi yapmaya kalkıştı. Bunun üzerine Lin Biao'nun eleştirilmesi için geniş bir kampanya açıldı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi sürdürüldü.

Nerede sömürü ve zulüm; sınıflar ve sınıf çelişmeleri varsa orada Paris Komününün, Büyük Ekim Devriminin, Büyük Proleter Kültür Devriminin ölümsüz ilkeleri kendilerini tekrar tekrar ortaya koyacaklardır.

Kültür Devrimi sırasında sinsice karşı devrim faaliyetini sürdüren Lin Biao'nun eleştirilmesi için toplanan Pekin Pein chiao Atelyesi işçileri.

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ?

Lenin ve Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliği, Sosyal-Emperyalist, Saldırgan Bir Ülke Haline Nasıl Geldi?

Emperyalizm ve Sosyalizm (2)

● SOVYET SOSYAL-EMPERYALİSTLERİ İÇTE VE DIŞTA SÖMÜRÜYÜ DAHA DA YAYGINLAŞTIRMAK, DÜNYANIN HER YANINDA EKONOMİK, SİYASİ, ASKERİ HEGEMONYA ALANLARI YARATMAK KONUSUNDA, AMERİKAN EMPERYALİZMİNDEN HİÇ TE FARKLI DAVRANMIYORLAR. SOVYET SOSYAL-EMPERYALİSTLERİ BU SİYASETLERİNİ SÜRDÜRMEK İÇİN, ABD'NİN HEGEMONYA ARACI OLAN NATO'NUN KARŞISINA VARŞOVA PAKTINI, ABD'NİN AVRUPA'YA VE DÜNYANIN DİĞER ALANLARINA YIĞDIĞI NÜKLEER SİLAHLARININ KARŞISINA KENDİ NÜKLEER SİLAHLARINI, ABD'NİN DÜNYA DENİZLERİNDE MEKİK DOKUYAN DENİZ SAVAŞ FİLOLARININ KARŞISINA, ABD'NİNKİNDEN DE GÜÇLÜ OLAN KENDİ SAVAŞ FİLOLARINI ÇIKARIYORLAR. SOVYETLER BİRLİĞİ, BUGÜN, 1917 EKİM SOSYALİST DEVRİMİ ÖNCESİNDEKİ ESKİ ÇARLARIN SALDIRI VE YAYILMA SİYASETİNİ FERSAH FERSAH AŞAN BİR SALDIRI VE YAYILMA SİYASETİ İZLİYOR.

SOSYALİST İNŞA SÜRECİNDEN KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜN MÜDÜR?

Lenin, 1917 Ekim Sosyalist devrimi öncesi ve sonrasındaki yazılarında, devrimin temel meselesinin IKTIDAR meselesi olduğuna işaret etmiş, iktidarın alınmasının ise, devrimin sonu değil, tersine başlangıcı olduğunu, sınıf mücadelesinin bitmediğini, proletarya diktatörlüğü altında da eski şiddetiyle, hatta daha da şiddetlenmiş olarak süreceğini defalarca vurgulamıştır. Çünkü yenilen burjuvazinin; bütün zenginlikleri, üretim araçları elinden alınan burjuvazinin, direnci on kat artmıştır. Yüzyılların sonunda kazandığı hükümet etme, ekonomik ve askeri yönetim alışkanlıkları vardır. Burjuvazi gücünü aynı zamanda uluslararası sermayeden ve henüz ortadan kalkmamış olan, her gün kapitalizmi yeniden doğuran küçük üretimden almaktadır.

Lenin proletarya diktatörlüğü üzerine yazdığı her yazıda, verdiği her söylevde şu meseleleri önemle belirtiyordu:

"... Proletarya diktatörlüğü, yeni sınıfın kendisinden *daha güçlü* olan bir düşmana karşı, devrilmesiyle (bu devrilme tek bir ülkede de olsa) direnme gücü *on misline* çıkan burjuvaziye karşı, en kahramanca ve en amansız savaşıdır. Burjuvazi gücünü, sadece uluslararası sermayenin gücünden, burjuvazinin uluslararası bağlarının kuvvet ve sağlamlığından almaz; burjuvazi, gücünü, aynı zamanda *alışkanlıklarından, küçük üretimden* alır; çünkü, ne yazık ki, dünyamızda hâlâ pek, pek çok büyük miktarda küçük üretim kalmaktadır; oysa küçük üretim, durmadan, her gün, her saat, kendiliğinden gelme bir tarzda ve geniş ölçülerde kapitalizmi ve burjuvaziyi *doğurur*. Bütün bu nedenlerden ötürü, proletarya diktatörlüğü zorunludur; ve uzun bir savaşı, kıyasıya, amansız bir savaşı, kendine hakimiyeti, disiplini, sağlamlığı, tek ve eğilmez bir iradeyi gerektiren bir ölüm kalım savaşını göze almadan, burjuvaziyi yenmek mümkün değildir ..." (Lenin; Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı)

" ... Ülkemizde burjuvazi yenilmiştir, fakat daha kökünden sökülmemiş, yok edilmemiş ve hatta henüz tam olarak çökertilememiştir. Bu yüzden burjuvaziye karşı yeni ve daha yüksek bir mücadele şekli gündemdedir; çok basit bir görev olan kapitalistleri daha fazla mülksüzleştirme görevinden, çok daha karmaşık ve zor olan, burjuvazinin içinde varlığını sürdüremiyeceği veya içinden yeniden ortaya çıkamayacağı şartları yaratma görevine geçmek. Açıkça, bu görev ölçülemiyecek derecede önemlidir ve yerine getirilmedikçe sosyalizm hâlâ yoktur ..." (Lenin; Proletarya Diktatörlüğü Üzerine, Sovyet Hükümetinin Acil Görevleri - Mart, Nisan 1918)

Lenin bu sözleri 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nin başarıldığı Rusya'da söylüyordu. Ve Lenin'in devrimine önderlik ettiği bu ülkede altmış yıldır olup bitenler, onun dediklerini tam da doğruladı.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ NASIL GERÇEKLEŞTİ?

1917 Ekim Devrimiyle birlikte proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra, iktidardaki proletarya ile iktidardan uzaklaştırılmış ve bu yüzden de direnci ve saldırganlığı artmış olan burjuvazi arasında sınıf mücadelesi çeşitli biçimlerde, gizli ya da açık olarak, toplumun her alanında ve bu arada Sovyetler Birliği Komünist Partisi içinde de sürdü.

Devrim sonrasının Sovyetler Birliği, yıllarca süren kanlı bir iç savaşın, gerici ayaklanmaların yaşandığı, Parti içinde ve dışında ortaya çıkan işçi sınıfı düşmanı düşünce ve akımlara karşı Lenin ve Stalin' in önderliğinde aralıksız mücadele yürütüldüğü bir ülkeydi.

Ve Stalin'in ölümünden sonra, burjuva revizyonist Kruşçev ve yardakçılarının Parti yönetimini ele geçirmesiyle beraber, sınıf mücadelesinin gelişimini tayin eden maddi ve manevi şartlara bağlı olarak, burjuvazi ülkenin ve Partinin yönetimine damgasını vurmaya başladı.

Burjuva revizyonist Kruşçev ve yardakçıları, iktidarın bütünüyle burjuvazinin eline geçmesini sağlamak amacıyla, önce gizli gizli daha sonra da açıkça karşı - devrimci bir kampanya başlattılar. Marksist - Leninist kadrolar Partiden uzaklaştırıldılar... Stalin'in Parti içindeki burjuva düşüncelere karşı mücadele sırasında tasfiye ettiği burjuvalar tekrar parti ve devlet yönetiminde önemli mevkilere getirildiler. İtibarları iade edildi.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 20. Kongre'siyle birlikte, Kruşçev, Stalin'in devrimci kişiliğine ve Lenin'in proletaryayı zafere götüren en önemli siyasi tezlerine karşı saldırıya geçti.

Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelede uyanıklığını köreltmek için, Sovyetler Birliği'nde sınıfların ortadan kalktığını iddia etti.

Proletaryanın burjuvaziye karşı en etkili mücadele silahı olan proletarya diktatörlüğünün geçerliliğinin ortadan kalktığını, proletarya devletinin "bütün halkın devleti", proletarya partisinin de "bütün halkın partisi" haline dönüştüğünü ileri sürdü

Bunlar, devrimci proletarya diktatörlüğünün karşı-devrimci bir burjuva diktatörlüğüne dönüştüğünü gösteren en açık işaretlerdi. Bu burjuva diktatörlüğünün sınıfsal temelini parti ve devlet yönetimindeki büyük bürokrat ve teknokratlar, eski düzenin burjuva kalıntıları, şehir ve kırlardaki işletme yöneticileri, zengin köylü kalıntıları oluşturuyordu.

Sovyet işçi sınıfı ve bütün halk uzerinde sosyal-faşist bir diktatörlük kuran bu yeni tipteki burjuvazi, proletaryanın o ana kadar inşa ettiği güçlü sosyalist ekonomiyi de, dünyanın başına musallat olan tekelci bir devlet kapitalizmine dönüştürmekte gecikmedi.

Sosyalist ekonominin yönlendiricisi olan sosyalist merkezi planlama burjuvaziye hizmet edecek biçimde değiştirildi. Üretimin arttırılması ve teknolojinin geliştirilmesinde sosyalist fedakârlık unsurunu temel alan manevi teşvik bütünüyle ortadan kaldırıldı. Bunun yerini, para kazanma ve kar hırsını kamçılayan maddi teşvik aldı.

1964 yılında, o güne kadar kapitalizme geri dönüşün başarılmasında önemli adımlar atan fakat o ölçüde de yıpranan ve devrimci proletaryayı ve diğer ülkelerin devrimcilerini kandırmaya çalışmakta yeterince akıllı davranamayan Kruşçev kliği, bir tarım buhranı sonucunda yerini bir başka karşı - devrimci kliğe, Brejnev ve etrafındakilere bıraktı. Bunlar, Kruşçev'in, Leninizmin inkarında oyunu açığa çıkaracak kadar ileri gittiğini farkedip, proletarya diktatörlüğünü açıkça reddeden tezleri ağızlarına pek almaz oldular. Ama öte yandan, karşı-devrimci kampanyayı daha gizli, fakat daha tehlikeli bir biçimde yürütmekten de geri durmadılar. 1965 yılında, Sovyetler Birliği "Komünist" partisi Merkez Komitesi toplantısında, "kâr" dürtüsünün sanayide ve tarımda üretimi arttırıcı en önemli unsur olduğu kabul edildi. Bu, üretim ilişkilerinin kapitalist bir nitelik kazandığının inkar edilemez bir göstergesiydi. Bu "yeni sisteme" göre, sosyalist ekonomideki rolünü zaten yitiren merkezi planlama tayin edici niteliğini kaybediyor, işletmelere istedikleri gibi davranma yetkisi veriliyordu. Sanayi ve tarımdaki işletmelerin yöneticileri, hammaddeleri istedikleri yerden, istedikleri kadar alabilecekler; istedikleri kadar üretim yapabilecekler; ürettiklerini ve ellerindeki fazla üretim araçlarını istedikleri yere satabileceklerdi. Kârlılığın artmasını sağlayan işletme yöneticileri, sağladıkları artış oranında mükafatlandırılacaklardı.

Hammaddelerin ve üretim araçlarının maliyeti bugünden yarına düşmeyeceğine göre, kârlılığın artışı nasıl sağlanacaktı? Bu sorunun cevabı çok açıktı: Tıpkı kapitalizmde olduğu gibi, işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü daha da arttırarak; işçileri daha çok çalıştırıp daha az ücret ödeyerek, işçilerin durumunda bir iyileşme olmaksızın iş verimliliğini arttırarak...

Sosyalist anlamıyla merkezi planlamanın bütünüyle ortadan kalktığı, kapitalizmin başıbozuk ve anarşik üretim düzeninin hakim olduğu Sovyet toplumunda, bu uygulamanın yarattığı sonuç şudur: Azami kârın gerçekleşmesi için kölece sömürülen Sovyet işçi sınıfı, milyonlarca işsiz, kâr getirdiği için bir kenara itilmiş tahıl üretimi ve açlık tehlikesi, öte yandan kâr oranı yüksek olduğu için alabildiğine ve başıbozuk bir tarzda arttırılan sanayi üretimi ve bundan doğan, anormal ölçülerdeki üretim fazlası. Ve bütün zenginliklerin üzerine oturmuş, gün-

De.sa.6'da

Haftalık Gazete
* Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
* Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
* Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL
* Yazışma Adresi: P.K.1107 Sirkeci-İSTANBUL
* Abone Şartları: Yurtiçi yıllık:125.-TL.
Altı aylık: 65.-TL.
Yurtdışı yıllık:200.-TL.
Altı aylık:100.-TL.
* İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
* Dizgi: Olimpiyat IBM Dizgi Bürosu
* Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
* İst. Dağıtım: Fuat Büte
* Ank. Dağıtım: Fikri Nigiş
* Ege Dağıtım : Orhan Özşişman
HALKIN KURTULUŞU

III. ENTERNASYONAL (2 Mart 1919)

"Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar, Birleşin!"

PROLETARYANIN TARİHİ GÖREVİ KAPİTALİZME SON VERMEKTİR.

Kapitalist üretimin gelişmesi, pazarların genişlemesi; bu pazarların gümrük duvarlarıyla korunması vb. için ulusal devletlerin oluşumu ekonomik parçalanmaya son vererek, ülkenin ayrı bölgeleri arasındaki bağları güçlendirdi. Burjuva bir nitelik taşıyan milli bütünlük sağlandı. Burjuvazi iktisadi ve siyasi bakımdan hakim olduğu halde, toplumun bütün sınıf ve tabakalarını aynı ulustan, "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitle" gibi göstermeye çalışıyordu. Burjuvazi ulusun ideolojisine de, kültürüne de hakimdi.

Kapitalizmle birlikte ulusların oluşmasının tarihi, burjuvazi ile proletarya-nın oluşmasının da tarihidir. Burjuvazi,zıddı proletaryayı yaratırken; kendi mezar kazıcısını da yaratmış oluyordu. Çünkü proletaryanın zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi yoktu. Çünkü her geçen gün büyüyor, siyasi bakımdan olgunlaşıyordu, bütün devrimci özellikleri üstünde taşıyordu.

Kapitalizm bir kaç ülkeye mahsus değildi. Bir dünya sistemi haline gelmişti. Gerek ulusal, gerekse uluslararası planda artan ticari ilişkiler, demiryolları, modern haberleşme araçları dünyayı "küçülttü", üstündeki esrar perdesini kaldırdı. Tek düşüncesi kâr sağlamak olan burjuvazi bu gidişi hızlandırıyor, ülke ve dünya çapında kapitalizmin muhafazasına, yerleşmesine çalışıyordu. Sömürüye başkaldıran proletaryayı gaddarca bastırıyor, onu bölmeye gayret ediyordu. Zor durumda kaldığında bütün ülkelerin burjuvazisi yardımlaşıyor, "ulus, din, ırk" ayrılığını bir yana bırakıyorlardı. Çünkü varlıkları kapitalist dünya sisteminin sürmesine bağlıydı.

Bütün ülkeler burjuvazisinin birbirine benzemesi gibi, her ülke proletaryasının da sınıf olarak özellikleri, durumu, çıkarları aynıdır. Kendilerine özgü kültürleri, ahlâkları, sanatları vardır. Burjuvalar daha fazla sömürmek için birbirleriyle kapışırlar ama proleterlerin böyle bir çelişkisi yoktur. Sınıf mücadelesinin kanunları bütün ülkeler için geçerlidir. Dünya proletaryasının devrimci teorisi tekdir. Bu teori dünya proletaryasının deneylerine, mücadelelerine dayanarak gelişebilir.

Sınıfların, insanın insanı sömürüsü, bütün haksızlıkların, uluslar arasındaki farklılıkların tamamen ortadan kalkması ancak tek bir dünya sosyalist sistemiyle mümkündür. Dünya sosyalizmini birdenbire kurmak mümkün değildir. Her ülkenin şartlarının ayrı olması devrimin önce veya sonra gerçekleşmesine sebep olur. Bütün insanlığı kurtarmak, kapitalist sisteme son vermek dünya proletaryasının omuzlarındadır. Çok uzun zaman ve çaba isteyen, geriye dönüş ve yenilgileri de içeren nihai zaferin kazanılması ancak bütün ülkelerin proleterlerinin, ezilenlerinin dayanışmasıyla, kardeşliğiyle mümkün olur. Sınıfsız topluma ulaşmak mahalli ya da ulusal bir sorun değildir.

Her ülke devrimcisi ilk başta kendi ülkesinde fedakarca mücadele eder, devrimi gerçekleştirmeye çalışır. Ama ayrım gözetmeden de bütün ülkelerin devrimci mücadelesini destekler; gerekirse onlar için canını vermekten çekinmez.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

Enternasyonal dayanışma bütün ülkeler proletaryasının burjuvaziye karşı mücadelesi olmadan gerçekleşemez, örgütlü hale gelmeden tüm dünyayı kucaklayamazdı. Bunun için Marx ve Engels, 1847'de, uluslararası böyle bir örgütün sınırlı, ilk çekirdeği sayılan "Komünist Ligası" nı kurdu. Sloganı, bir yıl sonra yayınlanacak olan "Komünist Manifesto" nun son sözü, BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ'di.

Marx ve Engels bir yandan dünya proletaryasının devrimci teorisinin temellerini atıyor, bir yandan da aktif olarak onların her türlü mücadelesine katılıyorlardı. 1864'de 1. ENTERNASYONAL (Uluslararası İşçiler Birliği)'i kurdular. Bu, proletaryanın uluslararası dayanışma örgütünün tüzüğünün birinci maddesinde, "Dernek, aynı amaç, bilgi, karşılıklı yardım, ilerleme ve işçi sınıfının tam kurtuluşu özlemi içinde olan ayrı ayrı ülkelerin işçi örgütleri arasında bir merkezi haberleşme ve işbirliği noktası meydana getirmek için kurulmuştur." deniliyordu.

I. ENTERNASYONAL, her ülkedeki grevi, burjuvazinin zulmüne karşı her isyanı destekliyor; burjuvazinin uluslararası dayanışmasına karşı proleterlerin dayanışmasını

III. Enternasyonal dönemi, II. Enternasyonal oportünizmini ve revizyonizmini mahkum etti.

koyuyordu. Marksizm, bütün ülkeler için geçerli ve bilimsel bir ideoloji olarak kitleler arasında yaygınlaşıyordu. I.ENTERNASYONAL'in mücadelesi aynı zamanda işçi sınıfı adına ortaya çıkan burjuva akımlara karşı da yürütüldü.

II. ENTERNASYONAL-1889'da Engels'in de yardımıyla kuruldu. Engels'in ölümünden sonra yönetim yozlaştı, döneklerin eline geçti. Bunlar, kitlelerin mücadelesine katılmayan, parlemanter yolla, reformlarla sosyalizme geçeceklerini vaazeden, işçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin elçiliği rolünü oynayan oportünistler ve sosyal şöven (kendi -ya da her- emperyalist burjuvazisinin çıkarlarını, ayrıcalıklarını, soygununu ve zulmünü savunmak) lerin eline geçti. Bu hainler, burjuvazinin zor durumda bulunmasından yararlanarak onu yıkmaya çalışacaklarına, burjuvaziyle uzlaşıyor, destek oluyorlardı.

Marksistler, emperyalistler arasındaki sürtüşmenin mutlaka savaşa yol açacağını bunun da çeşitli ülke işçilerinin emperyalist burjuvazinin tatlı kârları için birbirine kırdırtmasıyla sonuçlanacağını önceden görüyordu. Bu dönemin proletaryaya sadık kalan örgütleri, en başta bolşevikler, "emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme" politikasını savundular ve canla başla bunun için mücadele ettiler.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Lenin'in önderliğindeki RSDİP daima proleter enternasyonalizmine sadık kaldı. Cephedeki işçiler, köylüler subayların emrini dinlemiyor, savaştıkları ülkelerin askerlerine kurşun sıkmıyorlardı. Savaşan ülkelerin askerlerinin cephede savaşı bir yana bırakarak birleştiği, Enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerini verdiği sık sık görülüyordu. Bolşevikler çarlığı savaşta desteklemedi, onların içinde bulunduğu zor durumdan yararlandı. İşçilerin, askerlerin, köylülerin "silah" ını çarın zalim yönetimine çevirdi. Dünya halklarının desteği, Rusya proletaryasının azmiyle emperyalist dünya zinciri en zayıf halkasından yarıldı ve sosyalist devrim gerçekleştirildi.

I. Emperyalist Dünya Savaşı ve arkasından gerçekleşen Ekim Devrimi yeni bir çağın, sosyalist devrimin, proleter enternasyonalizminin ufkunu genişleten bir çağın başlangıcıdır. Ekim Devrimi bütün ülkelerin devrim savaşçılarına canlılık kazandırdı. Oportünist, revizyonist akımlar darbe yedi. Devrimciler burjuva sapmalar üzerinde hakimiyet kazandı.

Çöküşe uğrayan II. ENTERNASYONAL ' in yerine oportünizmden, revizyonizmden arınmış, devrimci partilerin Marksist birliği temelinde yeni bir enternasyonal kurmanın zamanı gelmişti. 1919'da Lenin'in önderliğinde III. ENTERNASYONAL kuruldu. KOMÜNİST ENTERNASYONAL, bütün ülkelerin işçilerinin, ezilen halklarının desteğine sahip güçlü ve etkin bir örgütlenmeydi.

III. ENTERNASYONAL, Sosyalist Sovyetler Birliği, kapitalist ülkeler proletaryası, ezilen ulusların emperyalizme, sömürüye karşı mücadelesi üzerinde yükseliyordu. Marks ve Engels'in sloganı, enternasyonalizmin maddi temellerinin dünya çapında uğradığı değişikliğe uygun olarak genişletildi: BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

EMPERYALİZME KARŞI EZİLEN ULUSLARIN MÜCADELESİ PROLETER-SOSYALİST DÜNYA DEVRİMİNİN BİR PARÇASIDIR.

Eskisinden farklı olarak, emperyalizm, ulusal ekonomileri ve toprakları birleştirdi; kapitalist dünya ekonomisi bütün ülkeleri tek bir zincirin halkaları haline getirdi. Uluslararasında gelişen her ilişki ulusal engelleri yıkar, sermayenin, ekonomik hayatın, siyasetin, bilimin, kültürün vb. nin ulusların "birliği" ni yaratır. Bu, dünyayı ikiye bölen, güçlünün güçsüzü ezdiği, zora dayanan bir birliktir. Emperyalizmin ayırdedici özelliği, dünyanın, yoksulluğun pençesinde kıvranan çok sayıda ezilen ulusa ve her türlü serveti, gücü elinde tutan az sayıda ezen ulusa bölünmesidir. Emperyalist devletler, dünyanın geri kalmış ülkelerini azgınca sömürüyorlar; fazla kâr getirdiği için de buralarda demiryolları, fabrikalar, sanayi ve ticaret merkezlerinin kurulmasına sebep oluyorlar. Böylece kendilerini yokoluşa götürecek şartlara zemin hazırlıyorlardı.

Emperyalizm, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimci mücadelesini, proletarya devriminin, Ekim Sosyalist devriminin yedek gücü haline getirmiştir. Ekim devriminden sonra, ezilen ulusların emperyalizme karşı her devrimi, her bağımsızlık mücadelesi proleter-sosyalist dünya devriminin bir parçası olmuştur. Emperyalist dünya ekonomisinin uluslara sağladığı "birlik" sömürge ve yarı-sömürge ulusların bu bütünden ayrılması ve bağımsız devletler olarak örgütlenmeleriyle parçalanır. Dünya sosyalist ekonomisine, ulusların gerçek bütünleşmesi ancak böyle bir yol izlenerek gerçekleştirilebilir. Emperyalizm, ancak sosyalist ülkelerin mücadelesi, ileri kapitalist ülkelerde proleter devrimleri ve sömürge, yarı - sömürge ülkelerdeki milli kurtuluş devrimlerinin üst üste kazandığı zaferlerle mezarına gömülecektir. Lenin, "sosyalist devrim, sadece ve esas olarak her ülkedeki devrimci proleterlerin kendi burjuvazisine karşı bir mücadelesi değil, bütün sömürgelerin, emperyalizm tarafından ezilen bütün ülkelerin, bütün bağımlı ülkelerin, emperyalizme karşı mücadelesi olacaktır" diyordu.

Ekim sosyalist devrimi, daha önceki dönemde hakim ulusun diğer uluslar üzerindeki baskısı ve bu milli baskılara karşı yürütülen mücadelenin kapsamını genişletmiş; sömürge ve yarı-sömürge ulusların emperyalist sömürüden kurtulması, bağımsız devlet olarak varolma genel meselesi haline dönüştürmüştür.

Ulusların kendi kaderini kendisinin tayin etmesi meselesindeki tavır proleter enternasyonalizminin mihenk taşıdır. Proleter enternasyonalizmi ulusların eşitliğinden yanadır. Büyük olsun küçük olsun hiçbir ulus ayrıcalıklı olamaz. Proleter enternasyonalizmi, bütün ülkelerin işçilerinin, ezilen ulusların kardeşliğini, hak eşitliğini savunan, bunu uygulayan bir dünya görüşüdür. Ezilen ulusların korku ve önyargıları, ezen ulusların üstünlük, hakimiyet duyguları ancak ayrı devlet kurma hakkıyla silinebilir.

Ezen ulusun devrimcisi ile ezilen ulus devrimcisi proleter enternasyonalizmine sadık kalmak zorundadırlar. Özellikle ezen ulus devrimcilerine büyük görevler düşmektedir. Ezilen ulusların ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkını sağlama yolunda içtenlikle mücadele vermelidir. Ayrılma hakkını sözde tanıyıp, pratikte tersine yapmak sahtekarlıktır, burjuva milliyetçiliğidir. Ezen ulus devrimcileri kendi halkını eğitmeli, sürekli olarak "ayrılma özgürlüğü"nü propoganda etmelidir. Ezilen ulus devrimcisi ise halkının ezen ulus proletaryası, halkı ile birleşmesini ağırlıklı olarak propoganda etmelidir. "Birleşme özgürlüğü" nü savunmamak milli burjuvazinin kuyruğuna takılmaya kadar götürür. Ayrılma hakkının devrimciler tarafından pratikte gerçekleştirilip, gerçekleştirilmemesi sınıf mücadelesinin, devrimin gelişmesinin durumuna bağlıdır. Devrimciler somut duruma göre tavır alırlar.

III. ENTERNASYONAL DÜNYA PROLETARYASINA SADIK KALDI.

III. Enternasyonal, Lenin'in gösterdiği yolda, Stalin'in önderliğinde sosyalist Sovyetler Birliği, kapitalist ülkeler proletaryası ve ezilen ulusların emperyalizme karşı mücadelesi arasındaki uyumu sağladı. Lenin'in II. Kongrede önemle durduğu sömürgeler sorununa, emperyalizm döneminin proleter enternasyonalizmine kazandırdığı anlama sadık kaldı, yeni boyutlar kazandırdı. Ezen, ezilen uluslar ve Sovyetler Birliği arasındaki ilişkileri doğru değerlendirdi. Enternasyonalizmle yurtseverliği birleştirdi, yurtseverliğin karşısına koymadı.

III. Enternasyonal dönemi oportünizmin mahkum edildiği, yığın hareketlerinin yükseldiği, önemli başarılar kazandığı bir dönemdir. Alman faşizminin yenilgiye uğratılmasında payı büyüktür.

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi 15 Mayıs 1943'de "çeşitli ülkelerin tarihi gelişim çizgilerinin derin ayrılıklarına, toplumsal düzenlerinde nitelik farklarına ve hatta çelişkilere; ekonomik ve politik gelişimlerinin düzen ve tempo farklılıklarına ve nihayet işçilerin bilinçlenme ve örgütlenme derecelerine" işaret ederek, III. Enternasyonal'in bu sorunların çözümünde yetersiz kaldığını gözönüne alarak feshettiğini bildirdi.

III. Enternasyonal sonrası dönemde proleter enternasyonalizmi, Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin, bütün ülkelerin devrimci partilerinin, halklarının ortak mücadelesinin temeli olmaya devam etti. Alman faşizmi, Sovyetler Birliği ve dünya halklarının güçlü dayanışması sonucu yenilgiye uğratıldı. Savaş sonrasındaki bir dizi devrime öncülük eden partiler, III. Enternasyonal'in gösterdiği yoldan ilerleyerek zafer kazandı.

III. Enternasyonal Lenin'in gösterdiği yolda, Stalin'in önderliğinde dünya proletaryası ve ezilen ulusların anti-emperyalist mücadelesi arasındaki uyumu sağladı.

(Devamı gelecek sayıda)

"Fabrika Halk Arasında Mağara Diye Bilinir. Lağım Suları Yaz Kış Kafamıza Damlar. Bazen de Büyük Kaya Parçaları Koparak Makinelerin Arasına Düşer"

HALKIN KURTULUŞU GAZİANTEP'TEKİ İPLİK İŞÇİLERİYLE KONUŞTU:

Bugün, ülkemizde kadın, erkek, çocuk, yüzbinlerce işçi kapitalizm öncesi sömürü şartlarını yaşamaktadır. Yüzbinlerce işçi küçük ya da büyük atölyelerde, el tezgahlarında çalışmaktadır. Kapitalizmin hızlı gelişimiyle, gittikçe yok olan bu tür işletmelerde, kapitalizmin ücretli emek sömürüsü ve feodalizmin kamçılı zulmü içiçedir. Çoğu işçiler sendikadan, sigortadan habersiz, zor ve angarya altında en ağır sömürüyü yaşamaktadır.

Arkadaşlarımızla görüşen iplik işçilerinin çalıştığı fabrika da, biraz daha gelişmiş şartlara sahip olmakla beraber, esas olarak aynı karaktere sahip bir işyeridir.

İşçiler, içinde yaşadıkları ağır çalışma şartlarını, karşı karşıya bulundukları hayasız sömürü ve zulmü şöyle dile getiriyorlar:

Biz idrofil, pamuk ve iplik fabrikası işçileriyiz. Fabrika halk arasında "Mağara" diye bilinir. Evet, biz mağarada çalışıyoruz. Çalıştığımız yer sağlık kurallarına uygun değil. Mağaranın duvarları çatlamış, lağım suları yaz kış kafamıza damlar. Bazen de büyük kaya parçaları koparak makinelerin arasına düşer. Daha önce fabrikaya gelen heyet; "bu mağarada çalışılamaz" diye rapor verdi ama, patron işini uydurdu. Çalışma devam ediyor.

Fabrikadaki 400 işçiden çoğu kadın veya çocuk. Patron çocuk işçilere yaşına göre ücret veriyor. İlk işe girenler 3-4 ay 150-200 lira haftalıkla çalışırlar. Kadın işçiler hamile olduklarında, doğumdan bir iki gün öncesine kadar çalıştırılırlar. Doğumdan sonra da on beş gün içinde işe başlamayanlar işten atılırlar. Patron işçilerin büyük bir çoğuna ücret fişi vermez, böylelikle milyonlarca lira vergi kaçırır.

"ANGARYAYI KABUL ETMEYENLER HEMEN İŞTEN ATILIR."

Patronla, patron'un adamı olan ustabaşılar, daha fazla çalışsınlar diye işçilere zulüm ederler. Özellikle kadın işçiler ve çocuklara küfredip, döverler. Orta okul veya lise mezunu bir kimse "komünisttir, işçileri zehirler" diye katiyen işe alınmaz. Fabrikaya balyalarla pamuk geldiği zaman, çalışma süresi bittiği halde, işçilere bu balyalar taşıtılır. Bu taşıma 1-2 saat sürer ve hiç bir para ödenmez. Bu angaryayı kabul etmeyenler hemen işten atılır. İşten atılana tazminat ödenmez.

İşçilerin 200'den fazlası sigortasızdır. Ayrıca sigortalılara oynanan başka bir oyun daha var. Sigorta işlemleri yapılacak diye bizden nüfus cüzdanlarını isteyip çekmeceye kapatıyorlar. Bir işçi hastalandığında veya kazaya uğradığında, bir aylık işçi ve bir aylık sigortalı diye gösteriliyor. Sigortasız işçiler, sigortalı olmak istediğinde işten atılıyorlar. Patron, sigortalı olmak isteyenden, boş kağıt alıyor. İcabında bu kağıda "her türlü hakkımı aldım, kendi isteğimle ayrılıyorum" diye yazıyor.

Patronumuza gelince.. adı Mehmet Üzümcü'dür. Her zaman işçileri döver, küfreder. Bizleri azgınca sömürürken, bir yandan da bayramları bir avuç pirinç ve şeker dağıtarak iyilik yapıyormuş gibi görünür. Halbuki bütün bunları bizim sırtımızdan kazandığı paralarla yapıyor. Hesap ettik; bir işçi 40 lira ücret aldığında, patron o işçinin yaptığı işten 600 lira kazanıyor. Belki de daha fazla, biz 800-1000 lira ile 7-8 nüfusu bir ay idare etmek zorunda kalırken, o günde 200-250 bin lira kazanmakta. Patron AP'li - dir, MHP'ye de yardım eder. Bizim fabrikadan başka 500 kişinin çalıştığı bir başka iplik fabrikası daha var. Orası da aynı burası gibi.

Patron her zaman dinden, ahlaktan, namustan söz eder. Fakat kendisi pavyonlardan çıkmaz. Bir iki sene önce fabrikanın en güzel kızını senle evleneceğim diye aldatıp, bir ay sonra bıraktı. Anlayacağınız namus düşmanının ta kendisidir.

"İŞE GİRERKEN PATRON TEKSİF'E ÜYE OLMAMIZI ŞART KOŞUYOR."

İşçilerin yarısı, Teksif sendikasına üye. Diğer yarısı ise üye gösterilip aidat kesildiği halde, sendikasızlar. Bu işçilerden kesilen aidatlar, sendika başkanının cebine gidiyor. Üyesi bulunduğumuz, Teksif sarının da sarısı, patron uşağı bir sendika. Sendika yöneticilerini biz seçmiyoruz. İşe girerken, patron bu sendikaya üye olmamızı şart koşuyor. İşçilerin çoğu bu sendikanın yerini bile bilmez. Bu sendikanın yöneticileri patronun sağ kolu.

Patronla aramızda bir anlaşmazlık olduğunda, sendika yöneticileri hep patrondan yana çıkarlar. Hatta bazen içimizden hoşuna gitmeyenleri işten attırıyorlar. Sendika sanki işçi sendikası değil, sendika başkanının çiftliği. Bu yüzden bizim sendika Antep'te "Haydar'ın sendikası" diye bilinir. Sendika başkanı Haydar Mutaf'ın eskiden kötü bir mobilet'i varken şimdi altında özel arabası bile var.

Bu dertler yalnızca bizim dertlerimiz değil. Antep'teki bütün iplik işçileri aynı durumdadırlar.

KAHROLSUN PATRONLARIN BASKI VE ZULMÜ!

İŞ YERİNDE İŞ GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR!

İŞ KANUNU DEĞİŞTİRİLMELİ, 13 VE 17. MADDELER İPTAL EDİLMELİDİR.

KAHROLSUN PATRONLARIN BASKI VE ZULMÜ!

İŞ YERİNDE İŞ GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR!

İŞ KANUNU DEĞİŞTİRİLMELİ, 13 VE 17. MADDELER İPTAL EDİLMELİDİR!

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI. İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

KADINLAR ÜZERİNDEKİ HER TÜRLÜ BASKIYA SON!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ!

DİSK'in Revizyonist Yöneticileri "KARDEŞLER" İşçilerinin Çadır İsteklerini Geri Çevirdiler

"KARDEŞLER" FABRİKASINDA İLERİ-MADEN-İŞ ÜYESİ 58 İŞÇİ DİRENİYOR

Eski Londra asfaltı Beşyol mevkiindeki Kardeşler Elektrik Malzemeleri Fabrikasında çalışan 65 işçiden İleri-Maden-İş üyesi 58 işçi direniyorlar. Direnişteki işçilerin 40'ı kadın, 18 i de erkek.

İki yıl önce kurulan, Ünal Kardeşler'e ait olan elektrik şalteri ve sanayi kömürü imal edilen fabrikada 65 işçi sendikasız olarak çalışmaktaydı. İşçiler, iş garantisinden tamamen yok sundular. Patron işçilerin birbirleriyle konuşmasını dahi engellemek istiyor, bu amaçla kadın işçilerle erkek işçiler hakkında dedikodu bile yaymaya çalışıyordu. İşçilerin daha fazla çalışmalarını sağlamak için tuvalet kitleniyor ve tuvalete çıkmak izne bağlanıyordu. İşçilerden çok önemli bir işi olup da izin almak isteyenler ve ya hasta olduklarında doktordan rapor almak isteyenler işten atılmakla tehdit ediliyordu. Fabrikanın kömür bölümünde çalışanlara zehirlenmeye karşı yoğurt dahi verilmemekteydi. Patron Ünal Kardeşler, daha ucuza geliyor diye işçilerin yediği yemeği dışardan getirtiyordu. Bir keresinde işçilerin bir kısmı, iki ay sonra da hepsi yedikleri yemeklerden zehirlenmişlerdi. Doktor işçilere 15 günlük rapor verdiği halde, bu süre patron tarafından kanunsuz olarak 2 güne indirilmişti. Üstelik patron işçilere "siz kendi kendinizi zehirlediniz, ama cınız benden tazminat almaktı" diyerek, kendini kurtarmaya çalışmıştır.

Fabrikada iş kazalarına hiç bir şekilde tedbir alınmamaktadır. Şimdiye kadar 4 iş kazası olmuş, hatta bu kazalardan birinde bir işçinin parmağı koptuğu halde, işçilere tazminat verilmemiştir.

Kardeşler Fabrikası'nın kömürhanesinde çalıştırılan kadın işçiler, erkeklerden daha fazla sömürülüyor.

Disk yöneticileri, Patron ve Ağa zulmüne karşı direnen Kardeşler işçilerine çadır vermedi.

KADIN İŞÇİLER ERKEKLERDEN DAHA FAZLA SÖMÜRÜLÜYOR.

Kardeşler'de bütün bunların yanı sıra, işçi ücretleri hem çok düşüktür, hem de kadın ve erkek işçilerin aldıkları ücretler arasında eşitsizlik vardır. En yüksek ücret 1800, en düşük ücret ise 900 liradır. Kadın işçiler Kömürhanede kömür tozu içinde erkek işçilerle yan yana çalışmasına rağmen, patron, erkek işçilere 1800 lira öderken aynı yerde çalışan kadın işçilere ise en fazla 1350 lira vermektedir.

Patronun kendilerini bu kadar düşük ücretle çalıştırdığını söyleyen işçiler, aslında fabrikanın günlük toplam kazancının 400 bin lira civarında olduğunu belirtiyorlar.

SÖMÜRÜYE VE ZULME KARŞI DURABİLMENİN İLK ŞARTI: "ÖRGÜTLÜ OLMAK...."

Fabrikadaki bu baskı ve sömürüye dur demenin zamanı geldiğini anlayan işçilerin hepsi de devrimci İleri-Maden-İş' de örgütlendiler. İşçilerin sendikalaşması üzerine patronun elebaşı diye gördüğü işçi ayın 18'inde işten atıldı; aynı gün diğer işçilere de işbaşı yaptırılmamak istendi. Çalışmak isteyen işçiler ise jandarma zoruyla dışarı çıkartıldılar. Patron 21 Şubat Pazartesi günü fabrika kapısındaki jandarmalarla, işçilere, 15 gün fabrikaya gelmemeleri için haber gönderdi. Amacı, bu arada yeni işçiler alıp, ötekileri işten atmaktı.

Fakat işçiler sendikaları vasıtasıyla bir noter, bir de bölge çalışma müfettişi getirttiler. Noter ve müfettiş işçilerle görüştükten sonra patronun kanunsuz lokavt yaptığını tespit ettiler. Oysa daha önce patronla fabrikaya gelen Beyoğlu 4. Noter'i işçilerle görüşmeden "işçiler çalışmak istemiyorlar" şeklinde zabıt tutmuştur.

Patronun kanunsuz olarak kendilerini işten atması üzerine Kardeşler fabrikası işçileri 21 Şubat Pazartesi günü direnişe başladılar.

DİSK AĞALARI BU DİRENİŞTE DE GERÇEK YÜZLERİNİ ORTAYA KOYDULAR.

İşçiler sendikalarının fazla çadırı olmadığı için, devrimci diye bildikleri diğer sendikalardan çadır istediler.

DİSK yöneticileri Kardeşler işçilerinin çadır isteklerini kabul etmeyip vermediler. Lâstik-İş genel sekreteri Niyazi Kuas ve Genel-İş sendikası yöneticileri daha önce vereceklerini söylemişlerse de işçilerin devrimci bir sendikaya üye olduklarını öğrenince çadırı vermekten vazgeçmişlerdir. Bu konuda bir işçi arkadaş şunları söylüyor; "Zaten onların bize çadır vermemesi normal. Kendilerine devrimci süsü vermelerine bakmayın. Onlar, biz işçileri kandırmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Bu adamlar devrimci değil, revizyonist sendika ağalarıdırlar."

İşçiler direnişlerinin üçüncü günü çadırlarını fabrika karşısında kurmuşlardır. Patronun yaptığı bütün baskı ve oyunlara karşılık, direnişi kararlılıkla yürütmekteler. Direnişin üçüncü günü alınan çadırın parası İleri Maden-İş'in başka fabrikalardaki işçilerin ve devrimcilerin ortak çabalarıyla temin edilmiştir. Tek başına bu olay bile, Kardeşler işçilerinin mücadelelerinde yalnız olmadıklarını ve Kardeşler'deki mücadelenin tüm işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olduğunu kanıtlamaktadır.

Sömürü ve zulme karşı durabilmenin ilk şartı örgütlü olmaktır.

"Bizim Verdiğimiz Mücadele Diğer Stüdyo İşçilerine de Örnek Olacaktır"

ACAR STÜDYOSU İŞÇİLERİ: "Patronların Sömürüsüne Karşı Örgütlenelim"

Acar Film Stüdyosunda, Marmara Oleyis Sendikası üyesi 27 işçinin başlattığı grev 20 Şubat 1976'dan beri sürüyor.

Acar Stüdyosu işçileri çok zor şartlar altında sendikalaşmayı başarabildiler. Patron Murat Köseoğlu'nun bütün baskı, tehdit ve vaadleri işçileri, sendikalaşma kararlarından döndüremedi.

PATRONUN OYUNLARI GREVİ ENGELLEMEYE YETMEDİ.

Patron, bu defa grev oylamasından önce türlü oyunlara girdi. Akrabalarını, tanıdıklarını işe aldı. Kadrolu 43 işçi varken bu sayıyı 59'a çıkardı. Oylama günü yazıhanede çalışan işçilere, akrabalarına oy kullandırttı. Bütün bunlara rağmen 25'e karşılık 32 oyla grev kararı alındı.

İşçiler şimdilik en önemli amaçlarının işyerine sendikayı sokmak olduğunu belirtiyorlar. İş garantisinin sağlanmasını, bunun için de disiplin kuruluna işçilerin de girmesini istiyorlar. Çalışma yerinin insan sağlığına uygun bir hale getirilmesini, ücret zammı ve sosyal haklar talep ediyorlar.

Stüdyo işçileri oldukça kötü şartlar altında çalışıyorlar. Çalıştıkları ortam özellikle insan sağlığı bakımından çok zararlı.

Patronun oyunları grevi engellemeye yetmedi

"ÇİMENTOYU BİLE ERİTEN GAZLARI TENEFFÜS EDEREK ÇALIŞIYORUZ."

Bir işçi arkadaş çalışma şartlarının ağırlığını şöyle anlatıyor:

"Stüdyoda çalışırken kullandığımız maddeler bir karışım halinde kullanılır. Sabahtan akşama kadar, dört duvar arasında, karanlıkta bu zehirli karışımlarla uğraşıyoruz. Normal olarak işyerinin iyi bir havalandırması ve kanalizasyonunun olması gerekir. Çünkü bu maddeler, temasla olduğu kadar buharlaşmadan ötürü solunum yoluyla da insanı zehirler. İyi bir havalandırma olmadığından bu zehirli havayı devamlı teneffüs ediyoruz. Bu zehirli gazlar çimentoyu bile eritir."

Acar işçileri örgütlenmenin önemini iyice kavradıklarını şöyle dile getiriyorlar:

"Stüdyo işçileri yıllardır sendikalaşmanın özlemini çekiyor. Fakat türlü oyunlarla işçilerin sendikalaşma faaliyeti bastırılmaya çalışılıyor. Bizim verdiğimiz mücadele diğer stüdyo işçilerine de örnek olacaktır. Onlar da haklarını almak için örgütleneceklerdir."

Zor şartlar altında sendikalaşmayı başaran Acar Film Stüdyosu işçileri diğer stüdyo işçilerine örnek olacaktır.

TOKEZ İŞÇİLERİ Grevimize Sahip Çıkalım

Halkın Kurtuluşu'nu okumak isteyen işçiye Maden-İş temsilcisi "sen bunu anlayamazsın" dedi.

Rafet Kahraman, Mustafa Üngör ve Erap Üngör'e ait Tokez Kollektif Şirketi'nde çalışan işçiler 9 Şubat'ta greve başladılar. Grevci işçilerle görüşmeye giden arkadaşımızı işçi temsilcisi engelledi, istediğimiz bilgileri kendisinin verebileceğini söyledi. Nedenini sorduğumuzda "Çeşit çeşit kuruluşlar var. Hepsinin de görüşleri ayrı. Ben senin desteklemeye mi geldiğini, yoksa benim zayıf tarafımı anlamak için mi geldiğini nereden bileyim" dedi. Arkadaşımız "biz işçilerden senin bize anlattıklarını soracağız, onların kendi ağızlarından, kendi yorumlarıyla öğrenmek istiyoruz" cevabını verince de "işçilerin hepsi aynı bilinçte değil. Size yalan yanlış şeyler aksetmesini istemeyiz. Zaten onlar da biz yokken cevap vermezler, gelip gidenlerden tedirgin oluyorlar" diye konuştu.

İşçilerle konuşma olanağı bulamayan arkadaşımız temsilciden bilgi alıp gitti. Temsilcinin verdiği bilgiye göre, iş yerinde 120 işçi çalışıyor. Tümü grevde. İşyerinde en düşük ücret 44, en yüksek ücret ise 125 liradır. Sendika 50 lira zam istedi, pazarlıkta 35 liraya kadar indi. İşveren ise 20 liradan fazla vermiyor.

17 Şubat'ta işçilerle konuşmak için tekrar grev yerine giden arkadaşımızdan MADEN-İŞ işyeri temsilcisi işçilerden uzak durmasını istedi. Ama işçiler arkadaşımızın yanından ayrılmadılar. Grev hakkında işçilere sorulan her soruya temsilci cevap verdi. HALKIN KURTULUŞU'nu almak isteyen işçiye temsilci "sen anlamazsın bunu" diyerek engel oldu. Arkadaşımız karşı çıkınca da bir ağa tavrıyla "Biz bugün onlara gazete okuttuk" dedi. İşçilerin ısrarı üzerine gazetemizi işçiye verdi. Direniş, grev haberlerini birlikte okuduk. İşçilere kendi grevlerini de HALKIN KURTULUŞU'nda kitlelere duyurabileceklerini söyleyince sendika temsilcisi grev haberinin gazetemizde yazılmamasını, eğer yazılırsa "Sendika temsilcisi grev için canla başla çalışıyor" diye yazılmasını istedi.

Tokez Maden-İş temsilcisinin tavrı, revizyonist sendika ağalarının yıkılıp, işçilerin sendika yönetimine gelme mücadelesinin önemini bir kez daha ortaya koydu.

Tokez işçileri! Grev işçi sınıfının sınıf mücadelesinin kanunlarını öğrendiği bir okuldur. Grevde işçilerin mücadele azimleri ve birliği sağlamlaşır. Grevimizi ve patronlara karşı mücadelemizi güçlendirmek için işçi sınıfının Türkiye ve dünya deneyimlerinden dersler çıkaralım, grev yerini okul haline getirelim. Efendimiz gibi davranan sendikacıları aşarak davamıza kendimiz sahip çıkalım. Sendika ile patron arasındaki görüşmeleri dikkatle izleyip, toplu sözleşme görüşmelerine katılalım. Grevin gelişmesiyle ilgili haberleri HALKIN KURTULUŞU'na gönderin, yayınlayalım, sesimizi tüm Türkiye'ye duyuralım.

BORSAN TÜP FABRİKASINDA ÇALIŞAN 55 İŞÇİNİN İŞ AKİTLERİ SENDİKAYA GİRDİKLERİ GEREKÇESİYLE PATRON TARAFINDAN FESHEDİLDİ.

İzmir Borsan Tüp Fabrikası'ndan Atılan 55 İşçi'ye Maden-İş Sahip Çıkmıyor

HALKIN KURTULUŞU ATILAN İŞÇİ ARKADAŞLARLA KONUŞTU:

H.K.-Olayı anlatırmısınız? Patron sizi neden işten attı? Buna karşı siz ne yaptınız? Kayıtlı olduğunuz sendika ne yaptı?

Cevap- Beş ay süren sabırlı ve azimli çalışmamız sonucu 80 işçi arkadaş DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına kaydolduk. Zaten fabrikada 110 işçi çalışıyor. Bunlardan 80'inin üye olması iyi bir durumdu. Ne varki 12 Şubat günü bir arkadaşımız çağrılıp "iş olmadığı için iş akdin feshedilmiştir" diye işten atıldı. Arkadaşımız bunun karşısında direnmiş ve patrona gitmiş. "Neden işten atılıyorum" diye bağırmış. Patron da "14 günlük yevmiyeni verdikten sonra istediğim zaman seni işten atarım. diye bağırmış. Sonra kendi satılmış adamlarından biri vasıtasıyla eski işçilerin bu sendika hareketine katılıp katılmadıklarını öğrenmek istedi. İşçi arkadaşımız böyle sorulara cevap vermemiş. Daha sonra silahla tehdit ettiği arkadaşımıza diğer sendikalı işçilerin adını söyletmek istedi. Tabii söyletemedi. Sonra, sendikalı olan 50 yeni işçi arkadaşı çağırdı. Daha önce işten çıkardığı arkadaşın ismini söyleyip, fotoğrafını göstererek "sizin listenizi bu 2 asker kaçağı verdi. Tanıyın bunu" diyor. Oysa arkadaşımız 1959 doğumlu. Asker kaçağı olması mümkün değil. Sonra hiçbir tutarlı gerekçe göstermeden hepimizi işten attığını söyledi. Toplum polisleri ve jandarma fabrikaya yakın üçyolda bekliyordu. İşçi arkadaşlar bunu büyük bir nefretle karşıladılar ve "Kahrolsun patronlar", "Faşist köpekler" diye slogan attılar. İşçilerin kendiliğinden gitmiyeceğini gören patron servisle göndermek istedi. İşçi arkadaşlar patronun getirdiği servis arabasına binmediler. Bir müddet fabrikanın önünde durduktan sonra, başka arabalarla sendikaya gittik. Durumu anlattık. Sendikacılarda bir suskunluk vardı. Sendikalaşanların ismini işçi arkadaşların verdiğinden şüphe ettiler. Çözüm yolu olarak hiç bir şey getirmediler. "Yetkimiz yok, herhangi birşey yapamayız." dediler. Şimdi hepimiz işsiziz.

MADEN-İŞ'İN BORSAN İŞÇİLERİNE İKİNCİ İHANETİ.

H.K.- Örgütlenme sizin en doğal hakkınızdır. Patron neden sizin örğütlenmenizi engellemeye çalışıyor?

Cevap- Patron işçilerin örgütlenmesinden çok korkuyor. "Buraya sendika sokacak adamın altından heykelini dikerim" diyor. İşyerine kesinlikle sendika sokmayacağını söylüyor. Zaten bizim işyerinde birkaç defa sendikalaşma hareketi olmuş 11 Nisan'da 2 işçi temsilcisi işten atılınca 90 işçi arkadaş işi bırakmış ve 45 gün süren bir direniş yapmışlardı. Sendika yine Maden-İş'ti. Sendika bir müddet öğleyin ekmek, peynir, bir kaç hafta da bir miktar para verdi. Daha sonra yardımı kesti. İşçiler fabrika önünde yağmur, çamur demeden beklediler. Boş duruyorlar hiçbir iş yapmıyorlardı. Bir yandan moral bozukluğu, bir yandan ekonomik sıkıntı öte yandan polis baskısı ve sendikanın desteği kesmesi direnişin kırılmasına yol açtı. 90 arkadaşımız işten atıldı. İşçilerin hepsini polise çektiler. 3 arkadaş Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılandılar. Atılan işçi arkadaşların başka fabrikalara girememesi için patron her tarafa haber saldı. Arkadaşlar uzun süre hiçbir işyerine giremediler. Patronun birkaç fabrikası var. Onun için burada sendikalaşmak güç oluyor. Çünkü patron bir tarafı kapatınca diğer taraf çalışıyor.

H.K.- Ne kadar ücret alıyordunuz? Sosyal haklardan yararlanabiliyor muydunuz?

Cevap- Bizde vasıflı vasıfsız ayırımı yoktu. 9 senelik işçiye brüt 75, net 50 lira; bir yıllık işçiye brüt 51, net 39 lira orada yatan işçilere brüt 41, net 30 lira yövmiye veriyorlar. Fazla mesaiye gelince, yine 9 senelik işçiye saatine 10 lira, bir senelik işçiye ise saatine 7 lira fazla mesai ücreti veriyorlar. Pazar günü çalışırsan normal yövmiye alıyorsun. Yemekler desen berbat. Haftada bir, bir liralık tatlı çıkıyor. İki çeşit bulaşık suyu gibi yemek. Bayram ikramiyesi, ölüm, doğum yardımı, normal izin yok. Makineler eski olduğundan, her zaman bir iş kazası mümkün. İş kazası olunca, makinenin yeri değiştiriliyor. Patronun öteki fabrikasına götürülüyor. Yıkanmak için dinlenmek için hiçbir yer yok. Viziteye ancak, patronların adamları çıkabiliyor.

"İŞÇİ ARKADAŞLAR SENDİKAL MÜCADELEYLE YETİNMEYİP SİYASİ İKTİDARI ELE ALMAK İÇİN MÜCADELE VERMELİDİRLER."

H.K.- Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bu mücadeleden ne gibi dersler çıkardınız?

Cevap- Birincisi, kısa vadede, hareketimiz başarısız olsa bile, uzun vadede mücadeleyi bırakmadık. İşçi arkadaşlar, sendikal mücadeleyle yetinmeyip, siyasi iktidarı ele almak için mücadele vermelidirler.

İkincisi, böyle dokuz-on fabrikası olan bir

De.Sa.6'da

İŞÇİ SINIFININ AMACI, ÜCRETİNİ BİRAZ DAHA YÜKSELTMEK OLARAK KALAMAZ

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

HALKIN KURTULUŞU OKUYUCULARINA;

Gazetemizin yayınlanmaya başladığı günden bu yana gönderdiğiniz haber, ropörtaj, belge ve, incelemelerin yanısıra çok sayıda mektup ve şiir de gelmektedir.Mektup ve şiirleri "Işçi-Köylü Mektupları" sütununun elverdiği ölçüde yayınlayıp, cevaplandırmaya çalıştık. Gelen mektupların fazlalığı bunların hepsini yayınlıyabilmemizi imkansız kılmaktadır. Bu nedenle bir kısmını yayınlıyamadık. Şurası bir gerçek ki, sizlerin yardımları, uyarı ve eleştirileri HALKIN KURTULUŞU'nun yayınlanması, hatalarından arınıp daha olumlu bir hale gelmesinin temel etkenidir.? HALKIN KURTULUŞU, işçinin, köylünün, memurun, öğrencinin, kısacası tüm devrimci ve yurtseverlerin gazetesi; hepimizin gazetesidir. Bu nedenle mektuplarınızı, haber ve ropörtajlarınızı, istek ve eleştirilerinizi bundan sonra da bekleriz.

HALKIN KURTULUŞU

KONYA CEZAEVİNDEN HALKIMIZA DEVRİMCİ SELAMLAR,

Türkiye'de devrimci hareket yükseldikçe, bir taraftan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve onun siyasi organı olan MC hükümeti halkımızın üzerinde yoğun katliamlara ve teröre başvururken, diğer taraftan da revizyonistler ve yeni troçkistler de burjuvazinin saflarındaki doğal yerlerini alıyorlar.

İşte bunun somut bir örneği: Konya'daki devrimci arkadaşlarımız "HALKIN KURTULUŞU" afişlerini yapıştırırken, polisler Şükrü Gün, Remzi Öner, Ahmet Çalık adındaki devrimci arkadaşlarımızı tutup, karakola götürdüler. Orada arkadaşlarımız hakaret görüp, dövülmüşlerdir. Daha sonra da Konya Ağır Ceza Mahkemesi tarafından bu arkadaşlarımız hakkında TCK'nın faşist maddelerinden biri olan 142'den dava açılıp tutuklanmışlardır. 40 günden beri içerde bulunan arkadaşlarımız 19 Şubat 1976 saat 10.00'dan itibaren faşist baskıları protesto etmek amacıyla ölüm orucuna başlamışlardır.

Bunun yanı sıra da, gittiğimiz avukatlardan hiç biri arkadaşlarımızın duruşmasını almadılar. Kendilerini devrimci diye adlandıran bu maskeli revizyonistler, yukarda da belirttiğimiz gibi, burjuvazinin saflarında yerlerini almakta, böylece revizyonist yüzleri açığa çıkmaktadır.

Ne faşizm, ne de revizyonizm halkımızın kurtuluşu uğruna verdiğimiz mücadeleyi ve bunun kaçınılmaz zaferini engelleyemeyecektir.

YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

Mehmet GÜLTEKİN

TÜM BU FAŞİST BASKILARIN BİZİ YILDIRMIYACAĞINI HALKIMIZA DUYURUR, DESTEĞİNİ BEKLERİZ"

DİYARBAKIR ÖĞRETMEN LİSESİ ÖĞRENCİLERİNİN HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE AÇIKLAMASI

Biz Diyarbakır Öğretmen Lisesi Öğrencileri okulumuzda 1975-76 öğretim yılı başından beri gelişen faşist oyunları ve faşist diktatörlüğe tırmanışın üzerimizdeki yansımalarını yurtsever emekçi halkımıza ve devrimci gençliğe duyurmayı bir görev sayıyoruz.

MC hükümetince atanan ırkçı-faşist, MHP yanlısı müdür Bahattin Atilla ve eğitim Şefi Sezai Eren'in kuklası olan Okul Yönetimi okulumuzda gelişen faşist uygulamaların baş sorumlusudur.

Faşist öğrencilerin örgütlenmesini organize eden müdür ve müdür yardımcısı bir avuç faşist öğrencinin devrimci öğrenciler üzerinde egemenliğini kurdurtmak için her yola ve çareye başvurmuşlar ve bu hayasız oyunları için güvenlik kuvvetlerinden de yararlanmışlardır. Halen de yararlanmaktadırlar.

Aralık 1975'de bir devrimci arkadaşımız başına yatak çarşafı geçirilerek zincir sopa ve bıçakla kahpece dövülmüş ve komalık edilmiştir. Okul yönetimi olayın suçlularını bildiği halde onları cezalandırmamış aksine korumuştur. Caniler hala okuldadırlar. Faşist öğretmenler derslerde ırkçı, gerici propagandalar yapmakta, yurtsever halk çocuklarını not tehdidi ile kendi saflarına katmak istemektedirler. Yatakhane, öğretmeniyle, öğrencisiyle faşistlerin içki alemi yeri haline gelmiştir.

Faşist öğrenciler zincir, bıçak, sopa taşımakta, polis bunlara göz yummaktadır. Okula seçilmiş faşist polisler gönderilmekte, yönetim polis-faşist öğrenci işbirliği sonucu olaylar gelişmektedir. Okulun kontrölü sürekli bu üçlü ittifak tarafından sağlanmaktadır. Sömestr tatili öncesi devrimci öğrenciler üzerine polis ve faşist öğrenciler saldırmış, arkasından da üç devrimci öğrenci okuldan sürülmüştür. Saldırıda polis devrimci öğrencilere zincirle saldırmıştır.

Son olarak 23.2.1976 gecesi faşistler bir tertip hazırlamışlar, gece yatakhanede bir arkadaşımıza saldırarak yaralamışlardır. Bunun üzerine devrimci öğrenciler topluca yatakhaneyi terk etmişler, sabaha kadar kahvelerde ve sokakta kalmışlardır.

23.2.1976 sabahı öğrenciler milli eğitim müdürlüğüne kadar bir yürüyüş yapmışlar ve öğrencilerin haklı yürüyüşüne polisler saldırmış, iki arkadaşımızı tutuklamışlardır.

Irkçı-faşist müdür Bahattin Atilla sabah konuşmasında devrimci öğrencilerin okulu terketmesi üzerine şöyle demiştir: "Nasıl ki Türkler Yunanlıları denize döktüyse biz de solcuları okuldan çıkardık." "Bir Türk bin kişiye bedeldir" şeklinde ırkçı-şöven deyimler kullanmıştır.

Tüm bu faşist baskıların bizi yıldırmıyacağını halkımıza duyurur, desteğini bekleriz.

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!

KAHROLSUN KATİL İKTİDAR VE UŞAKLARI!

YAŞASIN HALKIMIZIN VE DEVRİMCİ GENÇLİĞİN EYLEM BİRLİĞİ!

DİYARBAKIR ÖĞRETMEN LİSESİ
DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE;

Ben, Adana'da Paktaş fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bir arkadaşımız HALKIN KURTULUŞU'nun 1. sayısını bize getirdi. Hepimiz bu gazeteyi çok beğendik. Fakat gazeteyi okuduğumuz ustaların kulağına gitmiş. Ustalar, bize gazete getiren arkadaşımıza baskı yapmaya başladılar. Acemi bir işçi olmadığı halde, arkadaşımızı hergün bir makinadan öbür makinaya sürüyorlar. Hatta, peşine adam takıp evine kadar izletiyorlar.

Bu baskılar, bir tek gazeteyi okuduğumuz için yapılıyor. Zaten ikinci sayısı da elimize geçmedi. Gazete bayilerine sorduğumuzda "polis topladı" dediler. Biz bu gazeteyi sürekli okumak istiyoruz. Bunun için ne yapmalıyız?

ADANA PAKTAŞ FABRİKASINDAN
BİR KIZ İŞÇİ

ARKADAŞ;

Herkesin istediği gazeteyi, dergiyi, kitabı okuması en doğal hakkıdır. Ama hakim sınıflar ve onların uşakları devrimci düşüncenin yayılmasını ellerinden geldiğince engellemeye çalışırlar. HALKIN KURTULUŞU'na karşı yurdun birçok yerinde -Adana'da dahil- kanunsuz uygulamalar ve baskılar yapılmaktadır. Fakat biz herşeye rağmen, gazetemizi yaşatmak ve halkımızın okumasını sağlamak için var gücümüzle çalışmalıyız. Abone bulmalı, bağış toplamalı, çevremiz de olup bitenleri hemen yazmalıyız.

HALKIN KURTULUŞU'nun her sayısı Adana'ya gönderildi. Bundan sonra da gönderilecektir. Aksama olmadan, sürekli olarak elinize geçmesini istiyorsanız abone olmanız daha iyi olur. Başarılar dileriz. Selamlar.

HALKIN KURTULUŞU

BASKILAR, ÖNCELERİ SAĞ EĞİLİMLİ OLAN BAZI ARKADAŞLARIN DEVRİMCİ SAFLARA GEÇMELERİ NEDENİ İLE BAŞLADI.

HASANOĞLAN ATATÜRK ÖĞRETMEN LİSESİNDEKİ FAŞİST BASKILAR SON BULMALIDIR.

Biz hemen hepimiz köy kökenli yoksul halk çocuklarıyız. Hayatımız boyunca düzenin bağrında taşıdığı bozuklukların, faşist baskıların acısını omuzumuzda taşıdık. Bugünde halkımızın yoksulluğunu ve üzerindeki baskıları gördüğümüz ve bu düzene karşı geldiğimiz için faşist baskılara maruz kalıyoruz.

Baskılar okullar başladığı zaman, önceleri sağ eğilimli olan bazı arkadaşların devrimci saflara geçmeleri nedeni ile başladı. Faşistler, devrimci saflara geçen arkadaşlar üzerinde baskı kurmak, hatta dövecek sindirmek istediler. Çeşitli oyunlar tezgahladılar. Mesela, arkadaşlarımızın birini "konuşacağız" diye çağırıp dövmeye kalktılar. Devrimciler faşistlerin oyunlarına gelmeyince işi daha da azıttılar. Faşist öğretmen Deniz Esen ve daha birkaç faşist öğretmenin öncülüğünde, o zamanlar ilerici olan, okul idaresine yürüdüler. Hiçbir şey olmadığı halde bir faşistin dövüldüğünü iddia ettiler. Bu olaydan birkaç gün sonra faşistler yeni bir oyun hazırladılar. Öğrenci kantinin de az sayıda devrimci öğrencinin bulunduğu bir cumartesi akşamı lambaları söndürüp devrimci arkadaşlarımızı kıyasıya dövdüler. Bütün bunların üstüne şimdi bu arkadaşlardan birinin öğrenciliği elinden alındı, diğeri sürgüne gönderildi, birine de tard verildi.

Her zaman olduğu gibi olayın sorumluları, ellerini kollarını sallayarak gezerken, saldırıya uğrayan arkadaşlarımız cezalandırılmıştır. Ayrıca karne tatili sırasında ilerici okul müdürümüz sürülüp yerine faşist bir müdür atanmış ve okulun kilit noktaları faşistlerle doldurulmuştur. Yönetimin faşistleştirilmesiyle beraber faşist baskılar yoğunlaştırıldı, kitap ve dergilerin okunması yasaklandı, ilerici, demokrat aydınların kitapları kitaplıklardan kaldırıldı.

Devrimcilere uygulanan baskılar, halkımız üzerine uygulanan faşist baskılardan ayrı düşünülemez. Onun bir parçasıdır. Halkımıza ve bize uygulanan baskılar mücadelemizi engelleyemeyecek, savaşımız sonuna dek sürecektir.

HASANOĞLAN ÖĞRETMEN LİSESİNDEN BİR
DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

"İSKENDERUN DEMİR ÇELİKTE ÇALIŞIYORUM, İŞYERİNDE GÖRÜLMEMİŞ HAKSIZLIKLAR OLUYOR, NE SENDİKAYI, NE SENDİKACIYI, NE DE TEMSİLCİYİ TANIYORUZ."

HALKIN KURTULUŞUNA,

İlerici ve devrimden yana olan HALKIN KURTULUŞU Gazetesi'nin yayınlanmasına çok sevindim. Ve diğer yandan da, ülkemizdeki insan manzaralarını fakir ve yoksul köylüye, işçiye, emekçiye; okulda öğrenciye, öğretmene; devrimci, yurtsever gençlere; kısacası tüm halkımıza faşistler tarafından yapılan görülmemiş baskıları, saldırıları, zulümleri, işkenceleri, sömürüyü haklı ve haksız olanları gerçek yönleriyle dile getirip, tüm gerçekleri halkımıza yansıtıp göz önüne sermekte olan bu yayına çok sevindim.

Ben Tunceli'liyim, şimdi İskenderun'daki 3. Demir Çelik Fabrikasında çalışıyorum. İşe gireli üç ay oluyor. Zaten üç dört ayı doldurmadan işçiye çıkışını veriyorlar. Kimisini de bir ayı doldurmadan çıkarıyorlar. Çalışıyoruz. Ama ne halde çalışıyoruz. İşyerinde görülmemiş haksızlıklar oluyor. Sendikadan haberimiz yok. Ne sendikayı, ne sendikacıyı, ne de temsilciyi tanıyoruz. Patronlar iş düzenini istedikleri gibi uygulayıp, hiç bir hak vermeden istedikleri gibi işçiyi çalıştırmaktalar. İşçi kazandığı, emeğinin karşılığını almaya veya istemeye kalktığı zaman kiralık köpekleriyle işçiye baskılar yapıyor, saldırılar düzenliyorlar. İşçileri işten atıyorlar.

Ayda 1300 lira alıyorum. Bu kadarcık parayla hangi ihtiyacı karşılayacağımı bilmiyorum. Ev kirasını mı ödeyeyim, bakkala [illegible] parasını mı vereyim? Ayağıma ayakkabı mı, sırtıma giysi mi alayım? Yoksa Tunceli'nin Dalıbel köyünde oturan ihtiyar ve topal babama ve ihtiyar anneme, daha iş güç sahibi olmamış kardeşlerime mi göndereyim?....

Fiyatlar alabildiğine yükseliyor. Pahalılık kanatlanmış uçuyor. Her şey ateş pahasına. İşsizlik, saldırılar, işkenceler, zulümler, sömürü ve tüm bu haksızlıklar neden? Bunlar neden önlenemez, neden durdurulamaz, neden, neden.....?

Devrimci halktan yana ve halkın kurtuluşu için, halkın aydın yarınlar yaşaması için mücadele eden HALKIN KURTULUŞU gazetesinin sahibine, yöneticilerine ve tüm okuyucularına başarılar dilerim. Kurtuluş için mücadele eden devrimci halk yığınlarına selam.

İSKENDERUN DEMİR ÇELİK'TEN
BİR İŞÇİ

DİVRİĞİ DEVRİMCİLERİNE......

Halkın kurtuluşu gazetesinin 9/Şubat/1976 tarih 2 numaralı 5. sayfasındaki işçi köylü mektupları sütununda yer alan gaza ve fedakarlığınızı izlemiştim.

Bu sütundaki yazılarınızı okuduğumda; olayın içerisinde bulunmuşçasına o anı yaşadım. Gerçekleri çok güzel bir lisanla halka duyurmuşsunuz. Şunuda ben görüşlerimle ifade edeyim ki fırsatı ganimet bilen faşistlere hiç bir zaman meydan vermeden mücadele etmenin zamanı içerisindeyiz.

Uzakta olsam fikir ve görüşlerimle sizlerin yanında olduğumu duyurur, birlik ve beraberliğimize güvenle katılıp kederli ve neşeli günlerinizi beraberce paylaşır sevgi ve selâmlarımın tüm devrimcilerin olmasını isterim.

SİNOP'TAN BİR DEVRİMCİ

UYAN ARTIK

Can veriyor hergün halk evlatları
Kimse sormuyor nedir suçları
Makinalı kurşuna diziyorlar gençleri
Uyan artık vatandaş uyan.

Katil iktidardan hesap soralım
Uyan artık vatandaş uyan.

İ.S.

İŞÇİLERİN TOPLU SÖZLEŞMEDE KAZANDIKLARINI HAYAT PAHALILIĞI ALIP GÖTÜRÜYOR.

Geçen üç sayıda toplu sözleşmeye nasıl hazırlanmamız gerektiğini, sözleşmedeki bazı maddelerin neden daha fazla önem taşıdığını ve sözleşme görüşmelerinin nasıl yürütülmesi gerektiğini gözden geçirmiştik. Toplu sözleşme dönemleri işçilerle patronun; işçi sınıfı ile burjuvazinin güçlerini çarpıştırdıkları küçük savaş alanlarıdır demiştik. Bu savaşta işçiler daha fazla ücret ve daha geniş sosyal haklar için, patronlar daha düşük ücret ve daha sınırlı sosyal haklar için mücadele ederler. İşçiler iş güvenliği, işçi sağlığı ve iş garantisi için öne sürdükleri maddeleri kabul ettirmek isterken, patronlar işçileri istedikleri an işten atmalarını engelleyici, işçilerin canını ve sağlığını koruyucu maddelere bütün güçleriyle karşı koyarlar.

İşçilerin sendikaları yoluyla hayatlarını biraz daha yaşanılır kılmak için verdikleri bu mücadele bir kaç sene arayla tekrarlanır durur. İşçiler toplu sözleşmeyi imzaladıktan çok kısa bir süre sonra ücretlerine aldıkları zammın yükselen hayat pahalılığı karşısında ellerinden uçup gittiğini görürler. Yeniden toplu sözleşme dönemini beklemeye, yeni zamlara umut bağlamaya başlarlar...

Fakat bu hep böyle sürüp gider mi? Biraz daha fazla ücret için, çalışma şartlarının biraz daha düzeltilmesi için katlanılan bunca fedakarlıklar ve acılar boşuna mıdır? İşçi sınıfının amacı ücretini biraz daha yükseltmek olarak mı kalacaktır?

Elbette ki hayır! işçi sınıfının acil ekonomik taleplerinin karşılanmasını amaçlayan bu mücadele kaçınılmaz olarak ezen sınıfa karşı bir mücadeleye dönüşür. Hayatlarını biraz daha yaşanılır bir hale getirmek için mücadele ederlerken işçiler, *bir sınıf* olduklarının ve *bir sınıf* tarafından ezilip sömürüldüklerinin farkına varırlar. Yaşadıkları hayatı düzeltmeye çalışmak için verdikleri mücadelenin yetmeyeceğini, ezen sınıfın iktidarını alaşağı etmeden ücretli köleler olmaktan çıkamayacaklarını kendi öz tecrübeleri ile de anlayıp kavramaya başlarlar. İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki ekonomik mücadele zorunlu olarak siyasi bir mücadele halini alır.

SENDİKALAR İŞÇİ SINIFININ SİYASİ MÜCADELESİNİ YÜRÜTEBİLİR, İŞÇİ SINIFINI İKTİDARA GÖTÜREBİLİR Mİ?

İşçilerin iş güçlerini biraz daha pahalıya satmak, hayat şartlarını düzeltmek ihtiyacından doğan sendikalar işçi sınıfı için burjuvaziye karşı verilen bu mücadelenin vazgeçilmez araçlarıdır. Sendikalarda örgütlenen geniş işçi kitleleri sendikaları vasıtasıyla patronlara karşı verdikleri mücadeleyi daha sistemli ve daha planlı olarak yürütürler. Sendikalı işçilerin mücadelesi ve kazandıkları başarılar, milyonlarca proleteri sendikalaşmak ve ücretlerini arttırmak için mücadeleye sevkeder. Sendikalar aynı zamanda işçi sınıfının ücretlerini yükseltmek ve şartlarını düzeltmek için verdiği ekonomik mücadeleyi siyasi mücadele ile birleştirmenin, geniş işçi kitlelerinin sınıf mücadelesini ve sınıf mücadelesinin devrimci teorisini öğrenmeye başladıkları birer okul olmalıdır.

Fakat bugün Türkiye'deki iki büyük işçi sendikaları konfederasyonunun bütün bunları yerine getirmekten çok uzak olduğunu görüyoruz. Bu iki büyük konfederasyon yöneticileri başka başka şeyler söyleseler bile sonuçta patronlara hizmet etmekte birleşiyorlar. Bir yandan işçi sınıfını sendikal mücadele içine hapseden, ona gerçek kurtuluşunun iktidarı ele geçirmekle sağlanacağını göstermeyen dar kafalı, aç gözlü işçi aristokratları ve bürokratları, çeşitli türden reformistler; diğer taraftan işçi sınıfına ihanet içinde olan gerici ve revizyonist sendika ağaları bu sendikaların başına çöreklenmişler, mücadelenin önünden mutlaka sökülüp atılması gereken birer engel olmuşlardır.

Öyleyse burada önümüzdeki görevi bir daha tekrarlamadan geçmeyelim:

Türk-İş'e bağlı sendikaların yönetiminde bulunan, işçileri politikanın ve partilerin üstünde olmalıyız yalanlarıyla kandırıp uyutmaya çalışan, patronların hizmetindeki gerici sendika ağalarını temizlemeden, Türk-İş'in gerici sarı yönetimini çökertmeden, mücadelemizi geliştirip yürütemeyiz. Sendikal mücadelede daha zor bir görev ise, DİSK'in yönetimine çöreklenmiş olan sahte devrimci yüzleriyle işçi sınıfı mücadelesinin yolunu saptırmaya çalışan revizyonist sendika ağalarının temizlenmesidir. Bu görevi yerine getirmeden Türkiye'de bir sınıf sendikacılığının gelişmesi, büyük boyutlara ulaşmasını beklemek hayal olur. İşçi sınıfı sendikal mücadelede önündeki bu iki engeli aşarken, revizyonist ve gerici sendika ağalarını sendika yönetimlerinden temizlerken zaman zaman reformist sendika yöneticileriyle gerici ve revizyonistleri yönetimden uzaklaştırma hedefinde ittifaklar kurabilir ve kurmalıdır. Fakat bu iki engelin ve daha çok da DİSK'i ele geçirmiş bulunan işçi sınıfı haini sahte devrimcilerin yıkılması uzun ve çetin bir mücadele sürecini içeriyor. Devrimcilerin geçmişte sendikaların ve sendikal mücadelenin önemini kavrayamamış olmaları sendikaların ve özellikle DİSK'in revizyonistler tarafından ele geçirilmesini kolaylaştıran başlıca etkenlerdendir. Proleter devrimcileri geçmişteki bu büyük hatayı ancak mevzileri sabırla ve santim santim ele geçirerek, yenildikleri yerden doğrulup yeniden azimle ileri fırlayarak, fedakarlık ve kararlılıkla fakat yine de uzun bir sürede kapatabilirler.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinde sendikalar vazgeçilemez mücadele araçlarıdır. Fakat sendikalar işçi sınıfını kurtuluşa götürecek olan iktidarın alınması, sınıf mücadelesinin sadece ekonomik alanda değil bütün alanlarda ve sadece işçi sınıfı ile burjuvazi arasında değil bütün halk sınıf ve tabakalarıyla hakim sınıflar arasında sürdürülmesi mücadelesini yürütemezler. İşçiler sendikaları yoluyla hakim sınıflar iktidarını devirip kendi iktidarlarını kuramazlar. Ancak, proleter sınıf örgütünün en yüksek biçimi olarak PARTİ, işçi sınıfını iktidar hedefine doğru götürür, sadece işçi sınıfının değil bütün halkın mücadelesini yönlendirir ve bu mücadeleyi proletaryanın kurtuluş hedefine yöneltir.

İşçi sınıfı hareketinin teorisiyle, marksizmleninizmle silahlanmış, işçi sınıfının en fedakar, en tecrübeli, en seçkin evlatlarını bağrında taşıyan, işçi sınıfının öncü ve örgütlü müfrezesi olarak sınıf mücadelesinin en karışık şartlarında bile şaşırmadan hedefe yürüyebilen bir parti, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesini başarıya ulaştırabilir.

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE,

Faşizme ve revizyonizme karşı hergün yeni boyutlar kazanarak yükselen halkın mücadelesi karşısında, HALKIN KURTULUŞU çok ağır sorumluluklarla karşı karşıyadır.

Bu sorumluluğunun bilincinde olarak siyasi ve örgütsel yönlendirme, ABD ve Sovyet Sosyal Emperyalizmine karşı mücadele görevini uzlaşmadan, ertelemeden ve ödün vermeden başarı ile yürüteceğine inanıyoruz.

ÖNEMLİ OLAN ŞUDUR: Bugün artık faşistlerin de, revizyonistlerin de boy hedefi devrimcilerdir. Faşistler, "Türkiye'de solu bir bütün olarak almamak gerektiğini, Türkiye'de düzeni temelden değiştirmek isteyen ve "olay çıkaranlar" ın birkaç grup olduğunu" söylerken, revizyonistler, devrimcilere "Mao'cular, Goşistler" diyerek saldırıyorlar. Onlar da solu bir bütün olarak almamak gerektiğini israrla belirtiyor ve kendilerini devrimcilerden dikkatle ayırıyorlar. Bu ayırımlarında her ikisi de haklıdırlar. Gerçekten de sol içinde devrimcilerle revizyonistler arasında en ufak bir ilgi yoktur BU BİR ...

İKİNCİSİ, bugüne kadar gördük, bundan sonra da göreceğiz, onlar, devrimcilere saldırırken grup farkı gözetmiyorlar; şu devrimci grup, bu devrimci grup diye ayırım yapmıyorlar. Bizim dileğimiz, yakın geçmişte, ODTÜ'de Sosyal Emperyalizm semineri verilirken, geçmişteki devrimci mücadelede deney kazanmış bir arkadaşın söylediği gibi: *"Devrimciler arasındaki geleneksel suçlama örtüsü" artık kalksın. Devrimcilerin revizyonistlerle uzlaşmaları mümkün değildir. Fakat kendi aralarında ilkeler doğrultusunda uzlaşmak zorundadırlar. Devrimcilerin aralarındaki çelişmeler uzlaşmaz çelişmeler değil, giderilmesi mümkün halk içindeki çelişmelerdir.*

Biz, devrimciler arasında geçmişte ve bugünkü suni ayrılıkların giderilmesini istiyoruz. En doğru devrimci öncülük, kitleleri harekete geçiren ve mücadeleye seferber eden öncülüktür. Ayrı baş çekmenin, sekterizmin hiç kimseye birşey kazandırmayacağını artık bütün devrimciler kavramalıdırlar.

Halkımız, revizyonistlerin Türkiye'ye Sosyal-Emperyalizmin boyunduruk ve zincirlerinden başka bir şey getirmeyeceğini çok iyi anlamıştır. Bugün halkımızın tek umudu, hangi gruptan olursa olsun devrimcilerdir. Gördük ki, revizyonistlerle ne türden olursa olsun uzlaşma çabaları devrimcilere ve Türkiye halkına zarardan başka birşey getirmiyor ...

Devrimcilerin, artık revizyonistlerle aralarına kesin bir duvar örerek kendi yollarında yürümelerinin zamanı gelmiştir. Ayrı olmak, ayrı durmak, "Geleneksel örtü" yü sürdürmeğe çalışmak Türkiye'deki devrimci mücadeleye zarar vermekten ve onu sekteye uğratmaktan başka bir şeye hizmet etmez.

Bütün devrimcilerin, iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı birlik temelinde ve ilkeler doğrultusunda içtenlikle birleşmelerini yürekten arzuluyoruz.

Devrimci selam ve başarılar ...

ANKARA'DAN BİR GRUP
DEVRİMCİ ADINA
A.H.NERGİS

KURTULUŞ DESTANI

Sabır artık taştı dostlar
Döküldü ha dökülecek.
Emperyalizm duvarları
Yıkıldı ha yıkılacak

Korkmak yoktur şanımızda
Bacı gardaş yanımızda
Ağa patron önümüzde
Büküldü ha bükülecek.

Dişlerindedir canları
Kurşun delmiş gerdanları
Sosyalizmin fidanları
Ekildi ha ekilecek.

İSMAİL ŞENCAN

YARA BU

Yara bu doktor,
Kırk milyon açın, işsizin, öfkelinin yarası.
Sızlayan, kan akan,
Ağlatan, düşündüren, öldüren,
Delik deşik YARA BU.
Yıllardır doktor görmemiş,
Kan akmış, ağmış, derman bulmamış
YARA BU.
Damla damla kanımızı,
Santim santim canımızı
Kemiren PİRE BU.
Bölge bölge yurdumuzu,
Güneş güneş yazımızı
Satan KARA BU.
Hepimiz bir yürüyelim,
Sömürüye dur diyelim
Bitsin artık, savaşalım
ÇARE BU.

EMİRUŞAĞI KÖYÜNDEN BİR DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU

BASINA VE TRT'YE AÇIKLAMA

Türkiyeli dört yurtsever: Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş, Mustafa Tutkun ve Yüksel Uğurlu 4 Mayıs 1974 tarihinde Alman Polisi ve MİT işbirliği ile tutuklandılar. O tarihten beri tecrit hücrelerinde tutuldular. Alman kanunlarına aykırı olduğu halde uzun süre mahkeme önüne çıkarılmadılar. Fakat Türkiyeli yurtseverler faşist hakim Somoskeoy'un faşist baskılarına boyun eğmediler, halkın davasını kararlılıkla savundular, Somoskeoy'un faşist uygulamalarını teşhir ettiler.

16 Eylül 1975 tarihinden beri Köln'de dört Türkiyeli yurtseveri yargılayan faşist hakim Somoskeoy'un başkanlığındaki Alman mahkemesi halen tutuklu bulunan Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş, Mustafa Tutkun'u tutuklu olarak sınırdışı etmeye ve Türkiye'ye göndermeye karar verdi.

Alman mahkemesinin bu kararı, kişilerin siyasi iltica hakkını ayaklar altında çiğneyen, siyasi tutuklulara esir muamelesi yapan bir karardır. Bu karar hukuka saygılı olduğunu iddia eden Almanya için yüzkarasıdır.

Ülkemizdeki faşistler dört yurtseveri teslim aldıktan sonra bugün ülkemizde devrimci ve yurtseverlere MİT işkencehanelerinde yaptıkları gibi onlara da işkence yapacaklardır.

Bütün ilerici, demokrat ve yurtseverleri Alman mahkemesinin bu yasadışı kararını protesto etmeye çağırıyoruz.

Almanya'da tutuklu bulunan dört yurtsever derhal serbest bırakılmalıdır.

İstanbul
DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

"Halkımız Halk İçin Mücadele Edenleri Unutmuyor. Bu Uğurda Canını Veren Devrimciler İçin Yakılan Ağıdı Hep Birlikte Söyledik" Diyen Cürekli Yurtseverlerin Gazetemize Gönderdikleri Haberi Yayınlıyoruz:

CÜREK HALKI İKİ YURTSEVERİ KARAKOLDAN ALDI

Bizler Cürek'li yurtsever gençler olarak, şubat tatilinde, hem zamanımız boş geçmesin diye, hemde halkımıza bir şeyler vermek amacıyla, Cahit Atay'ın PUSUDA oyununu oynamayı kararlaştırdık. Önce memur ailelerine, sonra da işçilere oynayacaktık. Oyunu cumartesi akşamı ilk olarak memur ailelerine oynadık. Oyun içinde bir arkadaşımız türkü söyledi. Bu türkü ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın mutluluğu için mücadele eden ve bu uğurda canını veren Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına yakılan bir ağıttı. Halkımız kendileri için mücadele edenleri unutmamış, bilhassa devrimcilere olan sevgisini belirtmek için ağıtlar, türküler yakmıştır.

Bunun üzerine uzatmalı çavuş "Bana hakaret ediyorsunuz diye" askerlere emir vererek, kapıları kapattırdı. Bizler hemen duruma hakim olarak, oyunun devam edeceğini, hiç kimsenin de boş yere telaşa kapılmamasını bildirdik. Ve oyun devam etti. Oyundan sonra, Çavuş yanına asker ve bekçi alarak, seyircileri teker teker aramaya başladı. Sonunda iki arkadaşımızı rehin aldı. Bizler arkadaşlarımızın boş yere tutuklandıklarını, bu türkünün her yerde söylendiğini, ve sadece halk düşmanı faşistleri hedef aldığını, kendisi faşist değilse, kendisini hedef alamayacağını belirttik. Çavuş arkadaşlarımızı bırakmamakta ısrar edince, toplandık. Bir arkadaş durumu açıklamak için şöyle konuştu: "Arkadaşlar, Çavuş iki arkadaşımızı hiç yoktan içeri alıp rehin tutmaktadır. Bizlerde arkadaşlarımızı almadan dağılmayacağız." Bizlerin toplanmasından, faşistler kadar, mevki düşkünleri ve koltuklarının altlarından gitmesini istemeyen iki yüzlülerde korktular. Bu iki yüzlü sahtekarlar dağılmamızı, dağılmadığımız taktirde de zor kullanılarak dağıtılacağımızı belirttiler. Bizlerse arkadaşlarımızı almadan bir yere gitmiyeceğimizi söyledik.

Kız ve kadın arkadaşlar toplanmamızı, dağıldığımız taktirde arkadaşlara işkence yapılacağını belirttiler. Faşistlere karşı, diş ve başa baş bir mücadele etmemiz gerektiğini söylediler. Kadın arkadaşlardan biri şöyle konuştu: "Sizler her zaman kimseye eziyet, dayak ve işkence edilmeyeceğini söylersiniz. Ama karakolda ise, tam tersini yaparsınız. Divriği olayında da çocuklarımızı içeri aldığınızda kimsenin burnunun kanamayacağını söylediniz. Divriği polis karakolunda evlatlarımızı kıyasıya dövdünüz. Falakaya yatırdınız. Ayaklarını tuzlu suya sokup yürüttünüz. Evlatlarımızı almadan da gitmiyeceğiz." Bunun üzerine kalabalık daha da büyüdü.

Bu hareketi engellemeye çalışan korkaklara karşı bir arkadaşımız: "Sizler bu meseleye bağımsız koyduk. Sizin gibi iki yüzlüler ise, amir ve memurlara yaranmak için çalışıyorsunuz. Ve mücadelemizi kırmaya çalışıyorsunuz." dedi. Arkadaşların konuşmasından sonra, yürüyüşe geçtik.

Bu meydanda cengimiz var
Er olan meydana gelsin.
Faşistlere hıncımız var
Yurtseverler safa gelsin.

Kar altında üç saat kadar bekledik. Sonunda arkadaşlarımızı bırakmak zorunda kaldılar. Bu olay bazı gerçekleri bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Birincisi, geçen senede gene şubat tatilinde, buna benzer bir olay daha olmuştu. Halk ozanı Mehmet Koç ve arkadaşları gelmişlerdi. Halk ozanlarından biri "Talancının, faizcinin anasını avradını" adlı türküyü söylemişti. Sonunda işletme yetkilileri ve onlarla uzlaşan sendikacılardan bazıları geceyi işçilere oynatmadan iptal ettiler. Biz bundan şu sonucu çıkarttık. Faşistler ve gericiler bunu yaparken, sözde kendilerini devrimci, ilerici, ilan eden sendikacılardan bazıları da, mücadelemizi arkadan vurmaya çalışıyorlar.

Bizler-Cürek'li devrimciler ve yurtseverler diyoruz ki; Faşizme karşı mücadelede tarafsız kalınamaz. Bu dönemde her kim ki faşizme karşı mücadele etmiyorsa, faşizme karşı halkı mücadeleye çağırmıyorsa, o faşizme hizmet ediyor demektir. Cevher-İş Sendikası yöneticilerinden faşistlerle uzlaşanları bir kez daha uyarıyoruz. Teslimiyetçiliği bırakın ve aktif mücadele edin. Faşistlere ve gericilere karşı mücadele etmediğiniz taktirde halkımız bunun hesabını sizlerden mutlaka soracaktır.

YAŞASIN DİVRİĞİ İŞÇİLERİNİN, KÖYLÜLERİNİN VE GENÇLİĞİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN DİVRİĞİLİ FAŞİSTLER VE İKİ YÜZLÜLER!
YAŞASIN BAĞIMSIZ VE BLOKSUZ TÜRKİYE!

CÜREKLİ DEVRİMCİ GENÇLER

Halkın Düşmanı MC İktidarı

Ba.ta.1.sh.

dina soymanın, son kuruşuna da el koymanın bir aracıdır.

İŞBİRLİKÇİ MC İKTİDARI EMPERYALİZME DAHA DA BAĞIMLI BİR TÜRKİYE YOLUNDA YÜRÜYOR. HALK DÜŞMANI MC KOALİSYONU ABD EMPERYALİZMİNİN HEGEMONYASININ DAHA DA KOYULAŞMASI, SOSYAL EMPERYALİZMİN YAYILMASININ DAHA DA GENİŞLEMESİ DEMEKTİR.

Emperyalistler, kapitalizmin bütün dünyada derinleşen genel bunalımından çıkış yolu olarak kendi ülkelerinde kendi halklarını soymanın yanında, sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri halklarını daha da fazla soymak ve bunun için de buralardaki sömürü ve baskıyı arttırmak yolunu tutuyorlar.

Yarı-sömürge bir ülke olan bizim ülkemizde bütün hakim sınıflar esas olarak Amerikancıdırlar. Halk düşmanı, Amerikancı MC iktidarı ülkemizde emperyalist sömürü ve tahakkümün genişlemesinin ve artmasının bir aracı olarak da görev yapıyor.

Ekonomik bunalımın derinleşmesine bağlı olarak hakim sınıflar emperyalistlere daha fazla borç için, daha fazla kredi için herzamankinden daha fazla el açıyorlar. Halk düşmanı MC iktidarı bir yandan da sosyal-emperyalistlerin, yayılma siyasetleri temeli üzerinde onlarla ilişkiye giriyor, kredi alıyor ve fabrika açtırıyor.

Yeniden alınmakta olan borçların yanı sıra, yapılacak olan devalüasyon eski borçları da durduğu yerde arttırıyor ve halkın sırtındaki kamburu bir kat daha büyütüyor.

HALK DÜŞMANI MC İKTİDARI ÜLKEMİZDE EZİLEN ULUS VE MİLLİYETLER ÜZERİNDEKİ MİLLİ BASKININ DAHA DA KATMERLEŞTİRİLMESİNİN BİR ARACIDIR.

MC iktidarı, faşizmin demagojilerinden biri olan ırkçılık ve milliyetçiliği gizlemek için sınıflar bir yandan milliyet farkı gözetmeden bütün halka karşı saldırılarını arttırırken, diğer yandan da bütün diğer milliyetlerden halklara ve bütün diğer uluslara düşmanlığı körüklemek temeli üzerinde, ülkemizin ezilen ulus ve milliyetlerine karşı düşmanlık ve nefreti yaymaya çalışıyor. Yoksul Kürt halkı üzerindeki baskılar her zamankinden daha fazla arttı. Beytüşşebab ve İdil olayları bu durumu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Köyler basılıyor, insanlar katlediliyor. Hakim sınıfların büyük bir kesimini en korsanca ve en hayasız metodlarla zenginleştiren MC iktidarı, yoksul Lice halkını sefalete ve açlığa mahkum etti. Kürt ulusunun en küçük demokratik talepleri bile en kanlı bir şekilde bastırılıyor. Bunalımın yükleri ülkemizdeki her milliyetten halka, özel olarak da ezilen ulus ve milliyetten halka çektiriliyor.

MC İKTİDARININ HALK DÜŞMANI, İŞBİRLİKÇİ YÜZÜ HER GÜN DAHA FAZLA AÇIĞA ÇIKIYOR. BASKI VE ZULÜM HER YERDE DİRENİŞİ VE MÜCADELEYİ DOĞURUYOR.

MC iktidarı her geçen gün daha fazla tecrit oluyor. Halkın faşizmin saldırısına karşı ekonomik, demokratik ve siyasi hak ve çıkarlarını kararlı bir şekilde savunmak ve bunları geliştirmek yönündeki mücadelesi de her geçen gün yükseliyor. Her gün yeni direnişler kuruluyor. Her gün yeni örgütlenmeler ortaya çıkıyor. Baskı, zulüm ve sömürü her yerde olduğu gibi direnişi ve mücadeleyi doğuruyor.

Hakim sınıfların baskı, terör ve sömürüsü bu gün esas olarak MC iktidarında somutlaşıyor. Halk düşmanı MC iktidarı, aynı zamanda, faşizmin daha da derinleştirilmesinin ve hakim sınıflar için serbestçe at oynatabilecekleri bir alanın yaratılmasının, koyu bir karanlığın hazırlanmasının bir aracıdır.

REVİZYONİSTLER "MC İKTİDARI DEMOKRATİK" SLOGANIYLA BİR YANDAN HALKIN SOMUT TALEBİNE SAHİP ÇIKIYOR GÖRÜNEREK HALK HAREKETİNİ KENDİ İKTİDARLARI, SOSYAL FAŞİST BİR DİKTATÖRLÜK YÖNÜNDE SAPTIRMAK İSTİYORLAR, BİR YANDAN DA KONTROL ALTINA ALAMADIKLARI HALKIN GÜCÜNÜ PARLAMENTO İÇİNE HAPSETMEYE ÇALIŞIYORLAR.

Genel anlamda burjuva ajanları olan, ama özel olarak da sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi durumunda olan revizyonistler halkın devrimci eyleminden en az hakim sınıflar kadar korkarlar. Onlar halkın demokratik iktidarının kendilerine ve sosyal-emperyalistlere karşı olacağını çok iyi bilirler.

Bugün revizyonistler MC iktidarına karşılık halka seçmesi için iki alternatif gösteriyorlar. Ya sosyal-emperyalistlerin işbirlikçisi sosyal-faşist bir diktatörlük (ki bu, daha sonraki dönemlerin meselesidir), ya da kendilerinin daha rahat edebilecekleri yeni bir hakim sınıf iktidarı.

Onlar bir yandan halk hareketini kendi kontrollerine almak istiyorlar, bir yandan da halkın ufkunu daraltmak ve onu parlamento sınırlarına hapsetmek istiyorlar.

REFORMİSTLER, DEVRİM DEĞİL, REFORM İSTERLER, ONLAR SÖMÜRÜNÜN TOPTAN KALDIRILMASINDAN YANA DEĞİL DAHA YUMUŞAK BİÇİMLERDE İLELEBET DEVAMINDAN YANADIRLAR.

MC iktidarının gittikçe daha fazla tecrit olması karşısında CHP reformistleri "MC iktidarına son vereceğiz" sözleriyle hakim sınıflara ve halka kendi reformist iktidarlarını sunuyorlar. Bir yandan halka "umut" veren eski vaatlerini sürdürürken, bir yandan da "Komünizmin en tutarlı düşmanları", "en iyi milliyetçiler" olduklarını söyleyerek, kendi iktidarlarından hakim sınıfların hiç bir zarar görmeyeceğini belirtmeye çalışıyorlar. Faşizm karşısında da CHP reformistleri hiçbir tavır göstermiyorlar. Bir yandan ona karşı çıkıyorlar, bir yandan da ona tam teslim oluyorlar. En kısa bir şekilde söylemek gerekirse CHP reformistleri MC iktidarına karşı alternatif olarak halka bir devrim değil, bir yeni hakim sınıf iktidarı sunuyorlar. Eski hakimlerin yeni boyaya, ama biraz daha iyi bir durum vadediyorlar.

CHP reformistleri devrim değil, reform istiyorlar. Onlar da halkın devrimci mücadelesinden, yığın eyleminden korkuyorlar. Onlar da halkın gücünü parlamento zinciriyle bağlama yolunda yürüyorlar.

DÜNYANIN BÜYÜK BİR KISMININ OLDUĞU GİBİ ÜLKEMİZİN DE BUGÜNKÜ SAHİPLERİ GEÇİCİDİRLER. ONUN GERÇEK VE KALICI SAHİPLERİ İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİ HALKTIR

Hakim sınıfların baskı, terör ve sömürüsü bu gün esas olarak kendisini MC iktidarında somutlaştırıyor. MC iktidarına son verilmesi her yerde halkın talebi olarak ortaya çıkıyor. MC iktidarı yıkılmalıdır. Halk düşmanı MC iktidarına son verilmelidir.

Faşizm kesin olarak yok edilemese bile, faşist diktatörlük tehlikesi kesin olarak ortadan kaldırılmasa bile geriletilebilir ve geriletilmelidir.

Reformistlerin ve revizyonistlerin iddialarının aksine biz biliriz ki; baskının, sömürünün ve zulmün ortadan kaldırılması da, emperyalist tahakküm ve yayılmaya son verilmesi de, faşizmin kesin olarak yenilmesi de, işçi sınıfı ve emekçi halk için gerçek demokrasi de bir devrim meselesidir. Bizim ülkemizde bu, Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferi meselesidir. Halkın demokratik iktidarının kurulması meselesidir.

Halk düşmanı MC iktidarının yıkılması için, faşizmin kesin olarak ortadan kaldırılması için ve bu gün faşist saldırıları geriletmek için de bu yolumuzda kararlı bir şekilde yürüyüşümüze devam edersek mümkün olacaktır. "Reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleridirler" ve onlarla yetinilmemeli ve ancak daha ileri hedeflere doğru yürüyüşte kullanılmalıdırlar.

Halk düşmanı MC iktidarı yıkılmalıdır ve yıkılacaktır da. Ancak bu, halk kendi tecrübeleri temeli üzerinde, ve her biri ileri hedefler yolunda Ulusal Demokratik Halk Devrimi hedefi yolunda, devrimci kitle eylemi ve kitle mücadelesi yolunda geliştikçe ve güç kazandıkça olacaktır. Ancak yığınların devrimci mücadelesi, aktif kitle hareketleri faşizmi geriletebilir. Halk düşmanı MC iktidarının yıkılmasını sağlayabilir.

Hakim sınıfların bugün esas olarak MC iktidarı eliyle gerçekleştirilen her saldırısına, her baskısına, her katliamına kararlı bir şekilde karşı koymalıyız.

Ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerimizi her yerde ön plana çıkarmalıyız. Çıkarlarımızı, kararlı bir şekilde korumalıyız ve genişletmek için mücadele etmeliyiz.

Bu talepler etrafında en geniş aktif kitle eylemlerini gerçekleştirmeliyiz.

MC iktidarının halk düşmanı özünü ve halka karşı saldırısını her yerde, fabrikada, atelyede, köyde, şehirde, mahallede, kahvede teşhir etmeliyiz.

Mümkün olan her yerde MC iktidarına karşı yönelmiş, onun gerçek yüzünü ortaya koyan kitle eylemleri, mitingler, toplantılar, yürüyüşler, direnişler düzenlemeliyiz.

MC iktidarı bugün faşist diktatörlüğün gerçekleştirilmesi yolunda bir araçtır. Faşizme karşı en geniş hareket birliği, ve bu hareket birliği temeli üzerinde en geniş aktif kitle eylemleri aynı zamanda MC iktidarına yöneltilmiş demektir.

Biz ufkumuzu dar tutmamalıyız. Revizyonist ve reformistlerin mücadeleyi aksatmalarına izin vermemeliyiz. Parlamenter hayallerle uyuşturulmalarına engel olmalıyız, devrim hedefini gözden kaçırmamalıyız.

Halk düşmanı MC iktidarının yıkılmasını, Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin sadece bir basamağı olarak görmeliyiz. Ama bu basamak ancak devrim yolunda kararlı bir şekilde yürürsek aşılacaktır.

Ülkemizin bugünkü sahipleri geçicidirler. Onun gerçek sahipleri işçiler, köylüler ve emekçi halk yığınlarıdır.

EMPERYALİZM VE SOSYALİZM

(Ba.Sa.2'de)

den güne palazlanan ve semiren Sovyet tekelci bürokrat burjuvazisinin sosyal-faşist diktatörlüğü.

SOVYET SOSYAL-EMPERYALİSTLERİ YAĞMA VE TALAN PEŞİNDE KOŞUYORLAR!

Üretimin ve tekelleşmenin böyle büyük boyutlara vardığı, muazzam üretim fazlalarının ekonomiyi çıkmaza sürüklediği, derin bunalımlara yol açtığı bu tekelci kapitalist yapıyla Sovyetler Birliği sınırları içinde sıkışıp kalmak, sadece Sovyet işçi sınıfının sömürülmesiyle yetinmek, tekelci bürokrat burjuvazi için öldürücü bir şeydi. Yayılmacı bir siyaset izleyerek dünya pazarlarına el koymak, hegemonya peşinde koşan bir emperyalist olarak Amerikan emperyalizminin karşısına dikilmek kaçınılmazdı. Ve öyle de oldu.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, yayılma ve talan siyasetlerini ilk önce, II. emperyalist paylaşım savaşıyla birlikte kapitalist kamptan kopan ve halk demokrasisine geçen Doğu Avrupa ülkeleri üzerinde uygulamaya başladılar. "Sınırlı egemenlik" teziyle Doğu Almanya, Macaristan, Polonya, Bulgaristan, Çekoslovakya'nın bağımsızlığını yok ettiler. "Karşılıklı yardım", "uluslararası işbölümü", "ekonomik işbirliği" adı altında maskeledikleri sömürüyü hızla yoğunlaştırmaya başladılar. Bu ülkelerin bütün zenginliklerine el koydular. Buralarda kendilerine bağlı kukla iktidarlar yarattılar. Onları birer sömürge, zenginliklerini olduğu gibi Sovyetler Birliği'ne taşıyan birer ambar durumuna getirdiler. Bu duruma şu veya bu şekilde karşı çıkıldığında, 1968'de Çekoslovakya'yı işgal ettikleri gibi, zor ve şiddet kullandılar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri dünya pazarlarını talan etmek için, karşı konulduğunda zora başvurabilmek için ve aynı zamanda tatlı kârlar getiren silah ticaretini ellerine alabilmek için ekonomilerini hızla askerileştiriyor. En çok da saldırı silahlarının üretimine ağırlık veriyorlar. Bugün Sovyetler Birliği'nin askeri harcamaları, Amerikan askeri harcamalarına yakındır ve bu harcamaların miktarı Sovyetler Birliği bütçesinin üçte birini kapsamaktadır. Oysa Sovyet bütçesi, Amerikan bütçesinin ancak yarısına eşittir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri bu askeri harcamaların külfetini de büyük ölçüde geri kalmış ülkelere yüklemektedirler. Onlar, bu ülkelere "düşük faizli kredi" nin astarı yüzünden pahalıya gelmektedir.

Görüldüğü gibi, Sovyet sosyal-emperyalistleri içte ve dışta sömürüyü daha da yaygınlaştırmak, dünyanın her yanında ekonomik, siyasi, askeri hegemonya alanları yaratmak konusunda, Amerikan emperyalizminden hiç te farklı davranmıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri bu siyasetlerini sürdürmek için, ABD'nin hegemonya aracı olan NATO'nun karşısına VARŞOVA paktını, ABD'nin Avrupa'ya ve dünyanın diğer alanlarına yığdığı nükleer silahlarının karşısına kendi nükleer silahlarını, ABD'nin dünya denizlerinde mekik dokuyan deniz savaş filolarının karşısına, ABD'ninkinden de güçlü olan kendi savaş filolarını çıkarıyorlar.

Sovyetler Birliği, bugün, 1917 Ekim Sosyalist Devrimi öncesindeki eski çarların saldırı ve yayılma siyasetini fersah fersah aşan bir saldırı ve yayılma siyaseti izliyor.

Her uygulamaları, onların, "lafta sosyalist, fiiliyatta emperyalist" niteliklerini, sosyal-emperyalist niteliklerini gün geçtikçe açığa vuruyor.

İnsanlık Dışı İşkenceler

Dört gün kaldığım Gayrettepe'deki Emniyet 1.Şube'de fasılalarla durmadan işkence gördüm. Bu işkenceleri bana zorla bazı ifadeleri imza ettirmek için yapıyorlardı. Özellikle hiçbir zaman tanımadığım ve hiçbir ilgimin olmadığı Zeytinburnu'nda polisler tarafından öldürülen Atilla Özkan'ın kardeşi ve halen benimle beraber Toptaşı Cezaevinde tutuklu bulunan Ali Naki Özkan'ı tanıdığımı ve kendisiyle örgütsel bir bağım olduğunu söylemem ve bu yönde ifade vermem için, nitekim öyle de yaptılar en sonunda. Sözde ben, Ali Naki Özkan'a bağlı imişim ve kendisinden silah, bomba ve para almışım biçiminde bir ifadeyi yukarda açıkladığım işkenceler sonucu imzalattırdılar.

Gözlerim bağlı iken bana işkence eden MİT ve diğer polisler gene gözlerim bağlı iken bana işkence altında ifade imzalattılar.

Zeytinburnu'nda, Malatya'da, sokakta, grevde, üniversitede, karakolda, daha doğrusu hesaplarına gelen her yerde adam öldüren Amerikan emperyalizminin, komprodor büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının emrindeki Milliyetçe Cephe iktidarının katil polisleri, şimdi de örtbas etmek istedikleri siyasi cinayetlerini bir yandan meşrulaştırmak, yani mevcut kanunlara uydurmak, bir yandan da yeni yeni operasyonlarıyla faşizmi koyulaştırmak istiyorlar. Bu uğurda yapamıyacakları şey yok.

Köpeksiz köyde değneksiz gezmeye başlayan bu faşistler artık sokaktan adam kaldırmak, öldürmekle yetinmiyorlar. Çirkefin batağındaki bu faşistler siyasi cinayetlerini örtbas etmek için de sokaktan adam kaldırıyorlar. Karanlık ve faili meçhul cinayetlerinin yanında, kontr gerillanın yöntemlerini uygulayan MİT ve siyasi polisin düzmece ve işkence neticesinde istenildiği gibi aldığı ifadelerle yasa dışı Devlet Güvenlik Mahkemeleri sahneyi tamamlıyorlar. Yani faşizmin baskısı böylece uygulanıyor.

Halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini boğmak isteyenlerin kazdıkları mezarda kendilerinin boğulacağına inandığımı belirtirim.

Zulme ve sömürüye karşı; devrimcilerin, ilericilerin, demokratların ve tüm yurtseverlerin tutarlı bir demokrasi mücadelesi vermesi gerekir. Bunun için de kilimin bir ucundan tutmamız gerekir. Yani siyasi cinayetlere ve işkence altında ifade alınmasına ve bunları tamamlayan yasa dışı Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı mücadelede saf tutmamız gerekir.

HASAN TOSUN
Toptaşı
Cezaevinde
Tutuklu

"Halkın Sesi"

Ba.ta.1.sh.

silcisinin kadeh tokuştururken çekilmiş resmini yayınlayan 45. sayısının satışa çıkmasından hemen sonra yapılmıştır. Saldırıya uğrayan 46. sayının baş yazısı ve kapağı ise "Yıkılsın milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC iktidarı" demektedir Bu saldırı rüşvetçilerin, soyguncuların, milli bağımsızlığın ve halkın düşmanlarının korku ve telaşını göstermektedir.

HALKIN SESİ bütün kanuni gerekleri yerine getirilmiş, kanunlara uygun olarak çıkarılan bir dergidir. Yapılan baskı ve saldırılar kanunsuzluğun ta kendisidir. Bir derginin yayını, ancak bir yargılama sonucu mahkeme kararı ile durdurulabilir. Polisin, savcılığın ya da başka herhangi bir mercinin derginin basımını durdurmaya hakkı yoktur. Bütün demokratları, bütün yurtseverleri, bütün halkımızı devrimci yayın organlarına yapılan baskı ve kanunsuzluklara karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Unilever İşyerlerinde Grev

Ba.ta.1.sh.

rırdan yoksun bırakan Unilever işvereni işçilerin grev hakkını da gasbetmek istiyor. İşyerinde grev yapılamıyacağını iddia ediyor. Grev ilanını işyerine asmak istemedi. Grev kararımız tamamen yasalara uygundur.

14 senedir Unilever işvereni tarafından yasalardan doğan hakları dahi verilmeden sömürülen üyemiz işçilerin mücadelesini sonuna kadar sürdürmeye, yasalardan doğan haklarımızın alınması uğruna, dünyaca greve karşı olduğu bilinen Unilever'e karşı mücadele etmeye kararlıyız." demiştir.

Borsan-Tüp

(Ba.Sa.4'de)

kapitalistin, bütün fabrikalarında hareket konmalıdır. Çünkü patron, bir fabrikayı, sendika sokmamak için kapatabilir. Diğer fabrikaları çalışırsa, bu patronu etkilemez.

Üçüncüsü, sendikalaşma mücadelesi verirken aramızda komiteler kurduk. Bu komiteleri Patrona belli etmememiz gerekirdi ki, komitelerden biri açığa çıksa bile, diğerleri mücadeleyi sürdürebilsin. Biz bunu iyi hesap edemedik.

Dördüncüsü, sendika mücadelemizle hiç ilgilenmedi. Halbuki, işçiden kesilen aidatlarla geçiniyorlar. Sendikacıların bu tutumu da gösterdi ki, revizyonizm sınıf mücadelesinden ayrı düşünülmemeli. Patronla birlikte bu sendika yöneticilerine karşı da mücadele etmeliyiz.

- İşverenin amacı, işçinin doğal hakkı olan sendikalaşma hareketini, çeşitli oyunlar tezgahlıyarak önlemektir. Bizler, işten atılan işçiler olarak, bundan böyle de girişeceğimiz hareketlerin gene böyle komplo ve oyunlarla bozulmak isteneceğini biliyoruz. Bu mücadeleden çıkarttığımız derslerle eskiden olduğu gibi, başka işyerlerinde de kararlı ve azimli çalışmalar yaparak işçinin sendika yönetimine katılması için çalışacağız.

Milli Zulüm

Ba.ta.1.sh.

madığını. Ama çıkar yol bulamıyorlar bir türlü. Bilemiyorlar kurtuluşlarının devrimci mücadeleyle birleşip, kendilerini ezenleri ezmek, yok etmekle ve işçilerin köylülerin iktidara gelmesiyle olacağını. Bir dönemler "Acavit" dedikleri CHP liderine bağlamışlardı ümitlerini. Artık ondan da ümitlerini kesmişler. Anlamışlar onun da kendilerine UMUT'tan başka bir şey vermeyeceğini.

Şimdi devam ediyorlar, bir lokma ekmek parasına canlarını tehlikeye atmaya. Mayınlı sahaya, jandarma kurşununa hedef olmaya devam ediyorlar. Küfür, dayak, zulüm onların günlük tayınıdır. Ama bir gün onlar da bu zulmün hesabını soracaklardır. Milli zulüm doğudaki halkın kaderi değildir.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALI.

BİR ASKER

İşçilerin Mart Köyüne Bağışladıkları Cankurtarana Çankırı Valisi El Koydu

Almanya'da çalışan 63 işçinin 1975 yılında Çankırı'ya bağlı Şabanözü İlçesi MART Köyü ve çevre köylerinin sağlık hizmetlerinde kullanılmak üzere bağışladıkları 1973 model Mercedes marka cankurtaran arabasına, Sağlık Bakanlığının, arabanın Mart Köyüne teslim edilmesini isteyen kesin emrine rağmen Çankırı Valisi RASİM GEZMİŞ el koymuştur.

Almanya'da yaşayan ve insanlık dışı şartlarda çalışan işçi kardeşlerimiz içerisinde bulunduğumuz bozuk düzenin farkına varmışlar ve köylerine bir parça olsun yardım etmeyi amaçlayarak bu arabayı vermek istemişlerdi.

Bu eylemiyle Vali RASİM GEZMİŞ, işçi ve köylüyü yalnızca sömürülecek ve sırtından zengin olunacak bir kitle olarak görmüş, işçi ve köylülere insanca yaşama hakkı tanımayan kapitalizmin uşaklığını yapmıştır. Bu haksız uygulamayı önlemek için taa Almanya'dan gelen bağışçı işçilerin temsilcisi Abdullah Gökmen'e Vali Rasim Gezmiş en ağır küfürleri yağdırarak makamından kovmuştur.

Bağışçı işçiler daha sonra, halkın malını gasbeden bu Valiyi mahkemeye vermişlerdir.

Çankırı Valisi ve ona benzeyen tüm Valiler şurasını hiç unutmasınlarki o makama bizim sırtımızdan yükseldiler ve bir gün gelecek bizim nasırlı ellerimizle tarihin çöp tenekesine atılmak üzere tekrar indirilecekler.

MART KÖYÜNDEN
BİR DEVRİMCİ